

ЧЕТВЪРТЪК, 8 октомври 2009 г.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-н BUZEK

Председател

1. Откриване на заседанието

(Заседанието се открива в 09,05 ч.)

2. Внесени документи: вж. протокола

3. Среща на високо равнище на Г-20 в Питсбърг на 24 и 25 септември 2009 година (внесени предложения за резолюция): вж. протокола

4. Последниците от глобалната финансова и икономическа криза за развиващите се страни и за сътрудничеството в развитието (внесени предложения за резолюция): вж. протокола

5. Свобода на информацията в Италия (разискване)

Председател. — Следващата точка е изявлението на Комисията относно свободата на информацията в Италия.

Вивиан Рединг, член на Комисията. — (EN) Г-н председател, свободата на словото и свободата на информация са в основата на свободното, демократично и плуралистично общество. Това е мое твърдо убеждение като бивш журналист, а също така и твърдото убеждение на Европейския съюз. Ето защо всички институции на ЕС — Парламентът, Съветът и Комисията — подписаха Хартата за основните права на ЕС, член 11 от която гласи, че: „Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на публичните власти и независимо от границите. Свободата и плурализмът на медиите се зачитат.“

Искам да припомня, че в член 51, параграф 1 от Хартата на ЕС също се посочва къде и кога се прилагат тези основни права. Ще цитирам отново: „Разпоредбите на настоящата харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки“, но „единствено, когато те прилагат правото на Съюза“.

В областта на компетентност на ЕС, която трябва да зачитаме, Европейската комисия винаги е защитавала свободата на медиите, свободата на словото, свободата на информацията и свободата на печата било то в рамките на ЕС или във външните ни отношения с трети държави. Искам да припомня по-специално важната роля, която изигра директивата „Телевизия без граници“ на ЕС, която от 1989 г. гарантира, че гражданите на всички държави-членки са свободни да получават без ограничения предавания от други страни от ЕС; една директива на ЕС, която имаше съществен принос за свободното движение на информация през границите и за по-плуралистичната медийна среда във всички държави-членки. Във връзка с това искам да благодаря на Европейския парламент, че помогна на Комисията за изготвянето на модернизиран вариант на тази директива, който разширява свободата на информацията отвъд границите, отвъд излъчванията, обхващайки и други аудиовизуални услуги, и по-специално разпространяваните чрез интернет.

Тази директива трябва да бъде приложена във всички държави-членки на ЕС до края на годината и ще има важен принос за създаването на плуралистична среда, включително що се отнася до онлайн средата. Искам също така да припомня три други много важни елемента от тази директива.

На първо място, насърчаването на независимите телевизионни продукции. В директивата е залегнало правилото, че излъчващите оператори запазват поне 10% от тяхното програмно време или 10% от техния програмен бюджет за европейски произведения, създадени от независими продуценти.

На второ място, в своя модернизиран вариант директивата предвижда журналистите и новинарските организации да имат право на достъп до кратки откъси в целия ЕС за целите на изготвянето на кратки репортажи.

На трето място, и това е от първостепенно значение, в новата директива се споменава необходимостта от наличие на независими органи по въпросите на медиите на национално равнище. Това беше предложено от Комисията и в крайна сметка беше прието единствено благодарение на силната подкрепа на Европейския парламент. Поради това в сектора на радио- и телевизионното разпространение модернизиранията директива „Телевизия без граници“ може да се смята за харта за свободата на трансграничната информация в ЕС.

Сега искам да припомня друг важен аспект в областта на компетентност на ЕС, където тази институция може да предприеме действия и е правила това, подкрепяйки плурализма на медиите. Имам предвид политиката в областта на радиочестотния спектър. Всички знаете, че не може да има радио- и телевизионно разпространение без достъп до радиочестотен спектър като политиката на ЕС цели да гарантира, че всички участници на пазара получават недискриминационен достъп до радиочестотен спектър. Поради това националните органи нямат право, разпределяйки честотния спектър, да спират конкуренцията на медийния пазар в полза на операторите, които вече извършват дейност на този пазар. Между другото Съдът на Европейските общности потвърди този важен принцип, който директно произтича от свободата на предоставяне на услуги, в своето решение „Centgro Енгора“. Комисията приветства решението като фактор, допринасящ за лоялната конкуренция и като важна основа за укрепването на плурализма на медиите. На това основание Комисията неколккратно предприема действия срещу държави-членки, в които системата за управление на честотния спектър е в противоречие с този принцип.

Като пример искам да припомня процедурата за нарушение от 2006 г. относно разпределението на радиочестотния спектър в Италия, която беше започната от мен и моята колега Нели Крус. Под натиска на тази процедура италианските органи в момента променят подхода си. Резултатът от това ще бъде съществено отваряне на пазара и победа за медийния плурализъм. Ето защо политиката за радиочестотния спектър е ясен пример за област, в която ЕС може да предприеме действия в рамките на своята компетентност, за да засили конкуренцията за ресурсите, от които зависят излъчващите оператори, и по този начин да заздравя медийния плурализъм.

Що се отнася до печатните медии, компетентностите на ЕС са много по-ограничени. Печатните медии са един от основните примери за национална или дори регионална компетентност и тяхното състояние много често отразява различните културни традиции в отделните държави-членки. Поради тази причина по отношение на печатните медии не е налице специално законодателство на ЕС, нито е възможно наличието на такова законодателство съгласно действащите Договори. Въпреки това в институциите на ЕС, и по-специално в Европейската комисия, винаги сме подкрепяли развитието на печатните медии в целия ЕС. Искам да припомня, че в качеството си на член на ЕК, отговарящ за медиите, проведох много срещи с главни редактори от цяла Европа, за да разговаряме по актуални въпроси в областта на медийната свобода и плурализма на медиите.

През юни 2009 г. това доведе до създаването на Европейската харта за свободата на печата, която беше съставена от журналисти от цяла Европа. Когато крайният резултат от този труд ми беше предаден, хартата получи пълното ми одобрение. Хартата за свободата на печата, иницирана от общността на европейските журналисти, представлява важно потвърждение на основните стойности, които са залегнали в основните правни текстове на ЕС, като например Хартата на основните права на ЕС. Тя е и напомняне към всички политици в тяхната област на компетентност, че за да има ефективна свобода на печата, държавните органи наистина трябва да изпълняват своята роля: те трябва да бъдат готови да защитят свободата на изразяване и да насърчат нейното развитие. Затова хартата е важна стъпка към заздравяването на тези основни ценности и права, която позволява на журналистите да се позовават на тях срещу правителства или политически държавни органи винаги, когато чувстват, че тяхната свобода на работа е застрашена неоснователно.

Уважаемите колеги ще забележат, че институциите на ЕС, и по-специално Комисията, показват значителен политически ангажимент към основните права и свободата на информация, свободата на изразяване и свободата на медиите. Използваме нашата компетентност, за да защитаваме тези права и свободи в работата си въз основа на Договора и ще продължим да го правим.

Искам обаче да засегна още един важен аспект, а именно факта, че основните права са залегнали в политиките на ЕС, не прави ЕС компетентен по всички въпроси, свързани с основните права в една или друга държава-членка. Нека не забравяме, че държавите-членки имат конституции — много от тях с дългогодишни традиции — и че във всички държави-членки има съдилища, апелативни съдилища и конституционни съдилища, които гарантират, че основните права се зачитат и прилагат при всички действия на националните органи. Имаме съвсем скорошен пример за това, а именно от вчера в Италия.

Това е следствие от факта, че имаме разделение на труда, защото Европа не е супердържава, а се състои от 27 суверенни държави-членки и ще продължи да функционира по този начин и съгласно новия Договор от Лисабон.

Затова ви призовавам да не използвате европейските институции за решаването на проблеми, които съгласно нашите Договори следва да бъдат решавани на национално равнище. Не трябва да претендираме да изпълняваме роля, която нямаме, а няма и да имаме съгласно Договора от Лисабон. Нека да се концентрираме върху ефективното прилагане на правилата, принципите, правата и свободите в областите, в които ЕС е компетентен. Това може да доведе до много важен напредък, а в изказването си споменах няколко такива конкретни примера.

Позволете ми да добавя още един пример за това къде можем да действаме. Paul Rübig, член на Парламента, неотдавна предложи в изменение на бюджета нова програма на ЕС, наречена „Еразъм за журналисти“. Подобна програма, в трудни времена за печатните медии, позволява на журналистите да работят за ограничен период от време с редакторски екипи в други държави-членки. Също така ще даде възможност на журналистите да разберат каква е политическата, икономическата и социалната ситуация в други държави-членки и да пишат за нея. Ще позволи на журналистите да сравняват ситуацията в цяла Европа и да я представят на читателите, включително ситуацията по отношение на свободата на медиите. Ето защо насърчавам Европейския парламент да гледа положително на тези предложения, които определено се ползват с подкрепата на члена на ЕК, отговарящ за медиите.

Joseph Daul, *от името на групата PPE.* – (FR) Г-н председател, председатели, госпожи и господа, поисках думата от името на групата на Европейската народна партия (Християндемократи) в това разискване относно свободата на печата в Италия, на първо място и преди всичко, за да осъдя неуместното използване на Европейския парламент за разискване на национални въпроси. Искам също така да осъдя несправедливата и нечестна атака срещу правителството на европейска държава-членка, в която принципите на правовата държава се прилагат също толкова стриктно, както и в останалата част на Европа.

На първо място, ще се позова на президента на Италианската република, когото вече цитирах вчера и който изрази мнението си миналата седмица. Според него Европейският парламент не може да бъде място за отразяване на политически конфликти и противоречия, които следва да бъдат разглеждани в държавите-членки и техните национални парламенти. Ще продължа да цитирам президента на Италианската република, който твърди, че Европейският парламент не може да бъде един вид апелативна инстанция по отношение на решенията на националните парламенти и на действията на националните правителства. Не искам да обиждам президента Наполитано (мой приятел), като кажа, че той не следва един и същ политически курс като премиера Берлускони или като мен и групата, която представлявам.

(Възклицание от г-н Schulz)

Моля Ви да зачитате моята свобода на словото, г-н Schulz. Тази сутрин искам да се уважава както свободата на словото, така и свободата на печата.

(Прекъсване от г-н Schulz)

Знаем кои смущават реда. Това не ме притеснява. Не съм ядосан, г-н председател. Всичко, което искам, е да ме оставите да говоря. Това не е начинът да се води разискване.

Тези думи обаче изразяват категорично уважението, което трябва да проявяваме към нашите демократични институции, независимо дали те са национални или европейски. Факт е, че разискването, което водим тази сутрин, няма абсолютно нищо общо с причината, поради която съществува Европейският парламент. Всъщност за какво става дума? Възпрепятствани ли са италианските политици да организират разискване за свободата на печата или по друга тема в техните национални парламенти? Не мисля. Възпрепятствани ли са италианските граждани да изразят своето неодобрение към даден закон? Не. Възпрепятствани ли са италианските съдилища да прилагат закона? Не, както ясно виждаме. Невъзможно ли е Съдът на Европейските общности да санкционира италиански закон, който противоречи на европейските договори? Не. Отговорът на всички тези въпроси е категорично не.

При тези обстоятелства организираното в Парламента разискване не е нищо повече от малка политическа и неправомерна схема за проваляне на политически опонент. Независимо от това, което някои наши колеги може да твърдят, Италианската република функционира така, както трябва да функционира в Европа — демократично и в съответствие с принципите на правовата държава. Да се твърди обратното е да се пренебрегва реалното положение на нещата; никой не се заблуждава по отношение на този въпрос.

Ролята на Европейския парламент, госпожи и господа, не е да се превръща в място за уреждане на сметки между национални политически съперници. Залата не е подходящо място за опити за подкопаване на доверието в едно правителство, което, искам да добавя, е политически отговорно пред своите граждани. Затова имаме избори. Благодаря ви за вниманието.

David-Maria Sassoli, *от името на групата S&D*. – (IT) Г-н председател, г-жо член на Комисията, госпожи и господа, всички ние сме повлияни от събитията, в които живеем. Сигурно и вие сте чували преди да дойдете в Брюксел: не забравяйте, че носите голяма отговорност — ние носим голяма отговорност — да направите вашата държава по-добра.

Знаем, че положението в нашите държави ще бъде по-добро, ако Европа е по-силна и може да реагира с чувство на справедливост на очакванията на гражданите. Разбира се, наясно сме, че това е възможно, ако всички действаме заедно, ако можем да обединим нашите най-ценни ресурси — нашите конституции — този набор от ценности и правни норми, от права, които са истинските активи на Европа. Страната ми е измъчвана от толкова много противоречия, но искам веднага да уверя всички, че говорим за една велика демократична страна, която има добра конституция. Вчера беше много важен ден за нас, италианците, защото Конституционният съд — в безпорядък и искания за безнаказаност — потвърди прост и утвърден с времето принцип, че всички граждани са равни пред закона. Знаем обаче, че дори и великите държави може да излязат от правия път, да смесят публичната собственост с частните интереси. Въпреки това не можем да позволим държавите-членки да бъдат неустойчиви

Правото на независима информация, без натиск или условия от страна на държавните органи, трябва да бъде гарантирано и това е обществено благо, благо за всички, във всяка страна. Това благо трябва да бъде защитено без колебание от Съюза. Трябва да опитаме да осигурим общи правила, да определим граници, отвъд които информацията вече не се счита за свободна. Налице е спешна необходимост от намеса на Европейския съюз, от приемане на директива, която да определи насоки по отношение на плурализма и защитата на едно благо, което трябва да бъде достъпно за всички. Г-жо Рединг, никога не трябва да забравяте, че ние сме Парламент, а не музей, където вещите стоят докато изгният.

Mário David (PPE). – (PT) Преди три или четири седмици в Португалия „Prisa“ — испанско дружество, известно с подкрепата си за социалистическата партия и мажоритарен акционер в телевизионния канал TVI — нареди да бъде отменено вечерното предаване „Jornal Nacional de Sexta-Feira“. Г-н Sassoli, искам да Ви попитам дали групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент възнамерява по същия начин да разследва какво става в други страни или намеренията на групата не са нищо повече от политическа софистика, на която сме свидетели тази сутрин.

David-Maria Sassoli, *от името на групата S&D*. – (IT) Благодаря Ви за този въпрос, тъй като той ми дава възможност да обясня какво мисля. Нямах тази възможност в отпуснатото ми време.

(Председателят моли членовете на ЕП да позволят на оратора да продължи)

Както казах, доволен съм, че ми зададохте този въпрос, тъй като той ми дава възможност да посоча, че директивата, за която настояваме пред Комисията, трябва да се отнася до всички държави-членки. Това не е италиански въпрос: това е европейски въпрос. Също така заявявам, че искаме въпросът, който възнамеряваме да внесем в Страсбург, да бъде променен. Искаме той да обхване разискването за плурализма в Италия и в Европа. Много Ви благодаря за въпроса.

Председател. – Колеги, ако в залата се провежда такова обсъждане, няма да разреши въпроси, зададени с вдигане на синя карта. Това е моето решение. Съжалявам, но трябва да бъдем значително по-спокойни по темата, в противен случай ще приложим правилото без сини карти. Не искам да се смущава заседанието. Моля дръжте се прилично.

Guy Verhofstadt, *от името на групата ALDE*. – (FR) Г-н председател, президентът на Италианската република Джорджо Наполитано е прав, че Европейският парламент не е мястото за уреждане на спорове между политически партии в държавите-членки или за опониране на решения, взети от националните парламенти. Проблемът в Италия — считам, че президентът на републиката г-н Наполитано е абсолютно прав — трябва първо да бъде решен в Италия.

Никой обаче не може да отрече — и това е проблемът, г-н Daul — че в Европа и в Италия съществува проблем. Проблемът, който виждам във Вашето изказване е, че отричате наличието на такъв.

(Ръкопляскания)

Г-н Наполитано е прав. Считам, че сте прав да изтъквате и това, което заяви г-н Наполитано, но не е добра идея да твърдите в Парламента, че проблем не съществува. Защо го казвам? Казвам го, защото „Freedom House“ неотдавна публикува проучване, в което страните по света са разделени в три категории според свободата на медиите: свободни по отношение на словото, с частична свобода на словото и без свобода на словото. Трябва да се отбележи — считам, че това е огромен проблем — че три страни, а не само една, не само Италия, а също

и Румъния и България са включени в категорията „частична свобода на словото“. Всички ние сме още по-загрижени, наистина загрижени, защото сред тези страни е една от държавите, основателки на Европейския съюз.

Като се има предвид, че ние създадохме Европейския съюз, за да защитим веднъж завинаги нашите общи ценности като демокрация, мир и свобода, наш дълг е да се намесим. Как? Считам, че трябва да поискаме от Комисията въз основа на нашите Договори — повтарям, такова искане вече е било отправено — да предложи директива за защита на плурализма на медиите. Това трябва да се случи. То е правомощие, което може да се прилага от Европейския парламент съгласно Договорите. Директивата трябва да гарантира, че нашите конституционни разпоредби относно свободата на медиите се зачитат изцяло и хармонично във всички страни от Европейския съюз и със сигурност във всички засегнати такива.

Трябва също така да заявя, г-н председател, и ще завърша с това, че бях много разочарован от изказването на Комисията. Всички държави-членки могат да правят каквото поискат, стига това да е в съответствие с техните национални конституции. Това чух от Комисията. Въобще не съм съгласен. Протестирам. Има ценности, има свободи, които трябва да се защитават в Парламента и които са отвъд националните интереси, отвъд националните конституции.

(Ръкопляскания)

Това са ценностите и принципите, които наистина превръщат Европейския съюз в това, което е. Затова призовавам Комисията да преразгледа своята позиция и колкото е възможно по-скоро да предложи директива по въпроса за концентрирането на медиите, като направи това за всички страни от Европейския съюз.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Г-н председател, във връзка с изявлението на г-н Sassoli — който обяви в Парламента, че текстът, който следва да гласуваме в Страсбург, ще бъде променен — считам, че е безсмислено да разискваме текст, който вносителите вече са заявили, че ще изменят.

Председател. – Г-жо Muscardini, това всъщност не беше процедурно искане, затова ще ви помоля да спазваме Правилника за дейността.

Госпожи и господа, няма да дам думата на никого, който вдига синя карта. Упълномощен съм да го направя, а и трябва да продължим с обсъждането.

Трябва да процедираме по-бързо с обсъжданията. Всеки може да вземе думата по процедурата с вдигане на ръка в края на разискването, моля ви да не забравяте това.

Judith Sargentini, от името на групата Verts/ALE. – (EN) Г-н председател, може би хората мислят, че ще говоря на италиански, и считат, че това е разискване на италианска тематика, но аз съм нидерландка. Аз съм член на Парламента с нидерландско гражданство и съм много разочарована от впечатлението, че разговаряме така сякаш проблемът е предмет на вътрешно разискване в Италия.

Не става дума за начина, по който се развиват нещата в Италия — натискът върху журналисти, автоцензурата, която журналистите в Италия започват да си налагат. Имам предвид, че това е позор за Европа. Как ще кажем на новите държави-членки, на държавите, кандидатстващи за членки, че трябва да имат плуралистични медии, че всеки глас в техните държави трябва да бъде чул, че трябва да има разискване между всички цветове и всички политически партии, ако не искаме да кажем на Италия, че трябва да се развива, че не е правилно журналистите да бъдат притискани да променят отношението си, че не е правилно един човек да управлява търговска и обществена телевизия.

Г-н Verhofstadt поиска нещо и аз ще направя същото. Г-жо Рединг, Вие посочихте, че в Европа се прави всичко възможно основните права да са от съществено значение, но не и когато става дума за държава-членка, която вече е станала държава-членка. Това не може да бъде правилно. Това е един от критериите от Копенхаген и всички трябва да се придържат към него.

(Ръкопляскания)

За да се гарантира, че това не е разискване с италианска тематика, аз настоявам за директива относно концентрирането на медиите. Европейският парламент е отправял това искане два пъти: кога ще го изпълни Комисията? Групата PPE дори се опита да свали това разгорещено разискване, което протича в момента, от дневния ред с аргумента, че то няма да бъде по европейски въпроси. Разгорещеното разискване показва, че нещо се случва. Хората викат, приемат въпроса емоционално — което е добре, защото свободата на словото, плуралистичните медии, са ключът към демокрацията.

Осемдесет процента от хората в Италия получават ежедневната си информация от телевизията. Ако тази телевизия не изтъчва всички мнения, тогава хората не получават възможност да вземат собствени решения. Това е от основно значение за демокрацията.

(Ръкопляскания)

Всички ние сме образовани хора. Всички ние трябва да се научим да чуваме различни истини и да извличаме своята истина от тях — хората в Италия имат право да направят същото, както и хората в България и Нидерландия. Застъпвам се за въпросното право. Може да съм нидерландка, може да не съм италианка, но ме е грижа за гражданите в цяла Европа.

Трябва да се срамуваме, ако се опитваме да свалим разискването от дневния ред; ако се опитваме да кажем, че това не важи за нас. Начинът, по който се развиват нещата в Италия, прави тази страна много уязвима в нейната демокрация. Нека да направим нещо — концентриране на медиите — моля Ви, г-жо Рединг.

(Ръкопляскания)

Ryszard Czarnecki, от името на групата ECR. – (PL) Г-н председател, г-жо член на Комисията, не само Италия е голяма и прекрасна държава. В Европейския парламент заседават представителите на 27 прекрасни държави — ако мога да допълня казаното от г-н Sassoli.

Мисля, че до известна степен е парадоксално, че аз, активист на антикомунистическата опозиция, който никога не съм допускал, че мога да се съглася с някого, произхождащ от този лагер, трябва да подкрепя президента на Италия, който предупреди за прехвърлянето на вътрешни спорове към трибуната на Европейския парламент. Говоря за двойните стандарти. Определени въпроси привлякоха интереса на някои политически групи в Парламента. Тези групи налагат същите въпроси да бъдат обсъждани от трибуната на нашия Парламент, а други въпроси се покриват.

Може би и в други държави има подобни случаи. Наскоро в Полша действащ министър направи всичко възможно, използвайки всички инструменти, с които разполагаше, за да запази председателя на държавната телевизия на неговия пост. В крайна сметка той не успя, но по това време не чух някоя от политическите групи да иска разискване по въпроса. Подобни ситуации е имало и в други страни.

Затова, ако не искаме да ни обвинят в двоен стандарт, трябва да третираме всички по еднакъв начин. Ако е налице проблем, тогава трябва винаги да говорим своевременно за него. Ако не го направим, значи въпросът има политически контекст, зад него се крият политически ходове.

Г-н Verhofstadt обяви предложения за налагане отгоре, така да се каже, на определени формални, правни и законодателни решения на някои държави-членки. Мисля, че това е въвеждане през задната врата и през главите на гражданите на мащабна, прекомерна интеграция в Европа. Това всъщност ще бъде против обществената воля, тъй като тя се изразява чрез изборите за правителства, които се провеждат.

Европейският съюз все още е общност, която се основава на народите, на националните държави. Нека обаче да избягваме съкратената процедура, при която ние, така да се каже, през главите на националните държави, създаваме определено законодателство за тях.

Г-н председател, в крайна сметка мисля, че това е вътрешен за Италия въпрос. Той може да е и труден, но италианците трябва да го решат сами. Европейският парламент не е мястото за решаването на тези проблеми.

Patrick Le Hyaric, от името на групата GUE/NGL. – (FR) Г-н председател, г-жо член на Комисията, госпожи и господа, свободата на печата и на информацията е основно и неотменимо право, защото е част от човешката еволюция. Нещо повече, както казахте г-жо Рединг, то е признато в член 10 от Европейската конвенция за правата на човека относно плурализма и в член 51 от Хартата на основните права на Европейския съюз относно свободата на изразяване.

Въз основа на това европейско законодателство и на препоръките на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа и на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ) относно свободата на медиите нашият Парламент счита, че председателят на съвета на министрите на Италия, главата на държавата, която в края на краищата е държава учредителка на Европейската общност, нарушава принципите на свобода и плурализъм на медиите по няколко начина. Той превърна общи публични ценности като информацията и културата в действителни стоки, от които се извлича печалба, като създаде медийна империя, съставена от няколко телевизионни и радио канала, издателства, рекламни агенции, застрахователни дружества и банки.

Нещо повече, председателят на министърския съвет на Италия има решаващата дума кои хора да бъдат назначавани в обществените медии. Този фактически монопол върху информацията и нейното финансиране му позволява да доминира, контролира и управлява в своя полза не само повечето аудиовизуални и печатни медии, но и тяхното съдържание. Подобна система на полицейски контрол на мисълта е несъвместима с основното демократично разискване, което единствено гарантира наличието на реален плурализъм на печата и на медиите. Да добавим и че след като един и същ човек и неговото семейство държат както политическата, така и медийната власт, сме изправени пред явен конфликт на интереси, който е несъвместим с голямата демокрация — демокрацията, която е модерна и жива благодарение на своите активни граждани.

Освен това г-н Берлускони иска да ограничи публикуването на съдебна информация, съди и заплашва журналистите, които го критикуват, и съди италиански вестници като „La Repubblica, L'Unità“ и дори всекидневника „Avvenire“, който се публикува от италианските епископи. Заплашвани са и европейски вестници, включително френското списание „Le Nouvel Observateur“. И накрая, независимите печатни издания се притискат финансово по два начина: чрез постановлението Тремонти от 6 август 2008 г., което намалява държавната помощ за независимите вестници, и чрез съкращения в бюджета за реклами. Полицията на мисълта на Берлускони е насочена и към Конституционния съд, магистратите, Федерацията на независимите журналисти и дори към самия парламент, който г-н Берлускони дискредитира.

При тези обстоятелства, ако всички страни в Парламента са готови да предприемат действия, за да защитят това, което наричаме демократични ценности на Европейския съюз, трябва да отправим официално предупреждение и както казахте, г-жо член на ЕК, да прилагаме европейското законодателство; да кажем заедно с хилядите италиански интелектуалци, творци и журналисти, че свободата да информираш и свободата да бъдеш информиран трябва да бъдат зачитани безусловно в Италия, както и в целия Европейски съюз.

Ето защо предлагам на Парламента да бъде създадена Европейска обсерватория на плурализма на медиите и печата. Същата ще наблюдава зачитането на принципа на разделение на властите по отношение на политическата власт и медиите в целия Съюз, въвеждането на максимален праг на концентриране на медиите, зачитането на правата на журналистите да информират и зачитането на правата на публикации на независимите вестници.

Това ще осъществи връзка на нашия Парламент с националните парламенти, с редакторите и продуцентите, с журналистическите асоциации, с читателите и телевизионните зрители. Обсерваторията може да подготви проект на директива в подкрепа на плурализма и срещу концентрирането на медиите. Това ще бъде начин, г-н председател, да запазим жива демокрацията в Европа.

Francesco Enrico Speroni, *от името на групата EFD*. – (IT) Г-н председател, Европейският съюз е пространство на свобода и демокрация. Италия не е изключение дори що се отнася до информацията. Ако многобройните публикации, предлагани на щандовете за вестници, или широкият спектър от телевизионни канали, включително местни, не са убедително доказателство, достатъчно е да се анализират докладите на независими органи като „Pavia Monitoring Unit“, в които се констатира, че опозицията разполага с 60% от ефирното време за новини на обществената телевизия и 49% от ефирното време в мрежите на „Mediaset“. След това трябва да се вземе предвид фактът, че от 455 съдебни решения, постановени от Съда за правата на човека в Страсбург относно свободата на информация, само седем се отнасят за Италия, в сравнение с 29 за Франция и 28 за Обединеното кралство.

Що се отнася до твърдението, че медиите ще бъдат повлияни от факта, че италианският премиер, упражнявайки своето конституционно право като гражданин, е завел съдебни дела срещу някои от тях, особено важно е да се признае в този контекст, че съдебната власт в Италия, от първоинстанционните решения до крайните и окончателни решения, със сигурност не отстъпва пред главата на правителството. По-скоро на моменти изглежда, че е вярно обратното.

Свободата на словото е гарантирана в Италия. Всеки, който твърди противното, трябва да има смелостта вместо да внася предложения за общи резолюции, мотивирани чисто политически, да инициира процедурата, посочена в член 7 от Договора, която изисква писмени доказателства за положение, което въобще не съществува.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Г-н председател, нуждаем се от революция в демокрацията. Г-н председател, щяхте ли да стоите тук днес, ако в Западна Европа от 1970-те и 1980-те години условията в Италия бяха проправили пътя на берлусконизацията? Това, което същевременно откриваме обаче, е, че Италия вече не е единственият проблем, а че се извършва берлусконизация на Европа и това е много, много опасно.

Като член на конвента, изготвил Хартата на основните права на ЕС, бях свидетел на това, колко тежка борба се водеше по ключовия въпрос за концентрирането на медиите. За съжаление, поради съпротивата на някои

сили не успяхме да постигнем напредък на този етап. Почти 10 години по-късно плащаме цената — това е крайно опасно развитие. Ако разгледаме само една държава, в която работих в продължение на много години: какво стана с „шурмовата пушка“ на демокрацията, както списание „Spiegel“ я наричаше някога, в реалните условия на новата икономическа концентрация? Нещо повече, защо при тези условия, когато Европа наистина е необходима в областта на свободата на печата и словото, която е толкова важна, не постигнахме очаквания от много европейци напредък, заради който всъщност някои от тях започнаха революции? Къде е тази директива? Г-жо Рединг, от какво се страхувате? Какви сили действат тук? Тези сили наричат ли се Мърдок или друго?

Да разгледаме сега обществената телевизия в Австрия, т. е. мястото, от което получава информация 62% от населението. И така, кой я контролира? Това са почти изцяло управляващите политически партии. Поглеждайки към управляващия апарат в Германия, виждам, че и там в ръководството са неподходящите хора. Нуждаем се от свобода на медиите и то не само в Италия.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Г-н председател, телевизионната картина на празната зала е най-добрият съдник за престореността и фалша на разискването. Всъщност през 2004 г. в Парламента се проведе разискване относно свободата на информация в Италия. Приехме резолюция, в която вносителите на предложението декларираха, че са обезпокоени от ситуацията в моята страна. Правителството беше дясноцентристско с премиер Силвио Берлускони. След победата на левите през 2006 г. проблемът като по чудо изчезна. Нямаше драматични разисквания в Европейския парламент, нямаше международни предупреждения, нито събиране на подписи, които „шампанските социалисти“ обичат толкова много.

Изведнъж обаче, след още една изборна победа на г-н Берлускони, опасността за свободното движение на мисълта магически се завърна. С една дума, когато дясноцентристският блок управлява, печатът е в опасност, а когато лявоцентристският блок е на власт, проблеми няма. Жалко е обаче, че процентът на заведените срещу журналисти граждански и наказателни дела в моята страна от представители на лявото крило като Масимо Д'Алема и Романо Проди е рекордно висок. Тези вносители са отговорни за до 68% от процесите.

В крайна сметка се чудя дали е възможно свободата на печата да е заплашена само от една молба за справедливост от г-н Берлускони. Може би интервюто с г-н Cohn-Bendit обяснява това по-добре, отколкото аз бих могъл, цитирам точно, че е абсурдно да сравняваме г-н Берлускони с диктатор: няма затвори за дисиденти, той има подкрепата на мнозинството, а лявоцентристите просто загубиха. Просто загубиха.

За нашата любима Италия е много голямо унижение да бъде подложена на сюрреалистично и абсурдно разискване от няколко професионални дезинформатори. Нещо повече, това унижение ще струва скъпо, защото те ще загубят за пореден път подкрепата на италианците. Много повече от тях ще гласуват за г-н Берлускони, не на последно място, защото вярват, че той е поел ангажмента да се бори за благоденствието на Италия. Вие, госпожи и господа, от друга страна, явно искате — решени сте — да разрушите имиджа на нашата страна. И все пак вредите, които нанасяте на Европа, вероятно са по-големи от вредите за Италия: защото това, което предлагате на обществеността, е карикатура на Европа, в която заблуждавате себе си, че раздавате народни мандати с цел не да защитите правата на народа, а да преобърнете наопаки реалността в сталински стил, който днес парадоксално е характерен за представителите на група, наричаща себе си либерална.

Наистина, отречете, ако можете — госпожи и господа от партията на Antonio Di Pietro — че сте комунисти. Вашата история ви следва. Това е историята на хора, които не се отказват да използват лъжи, за да заклеят техния политически опонент като опасен. Истинската заплаха за демокрацията обаче идва от онези, които се опитват да ни отнемат бъдещето, призовавайки духове и отказвайки да приемат решението на свободните избори.

Няма да се откажем от това бъдеще. Затова през парламентарния мандат ще се борим, за да защитим европейския проект, в който горещо вярваме, заради обръкването на понятията свобода на изразяване и изопачаване на информацията, както и правосъдие и злоупотреба с правомощия. Запомнете това, самопровъзгласили се либерали: вие няма да отслабите нашата решимост да допринесем за общото благо...

(Председателят отнема думата на оратора)

Martin Schulz (S&D). – (DE) Г-н председател, искам да задам един въпрос на г-н Mauro. Подготвяйки се за това разискване, разговарях няколко пъти с него. Той беше в кабинета ми вчера, ние поддържаме отношения на много добро сътрудничество.

Ето защо считам, че мога да задам следните въпроси без прилив на емоции. Можете ли да приемете, че причината за сложното разискване в Италия, доколкото ми е известно, е, че Италия е единствената демократична държава,

в която най-големият медиен оператор е и ръководител на правителството? Възможно ли е това съчетание на интереси да е точно причината, поради която водим разискването?

(Ръкопляскания)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Г-н председател, изключително съм благодарен на г-н Schulz. Искам да подчертая, че ако има разискване, което не само, че не искаме да избегнем, а в което с удоволствие ще участваме, за да можем например да обсъдим и ролята на г-н Мърдок, е разискването за концентрирането на медиите в Европа. И преди всичко, разбира се, искаме да гарантираме, че разискването не се използва съзнателно, за да се нападна една страна.

Очевидно трябва да изтъкна, че умишлено отговорих на г-н Schulz, защото считам, че той е най-важното политическо творение на Силвио Берлускони.

Claude Moraes (S&D). – (EN) Г-н председател, както Martin Schulz посочи току що от гледната точка на групата на социалистите и демократите, разискването не засяга единствено Италия. Аз също не съм говорител на Италия. Нашата група счита, че медийният плурализъм не е само италиански проблем. Всички държави-членки са засегнати и всички държави-членки на Европейския съюз трябва да гарантират принципите на плурализъм на медиите.

Парламентът отдавна отправя искания към Комисията да предприеме действия за гарантиране на плурализма на медиите. Комисията е поела ангажимент да приложи триетапен подход, като определи показатели за оценка на плурализма, включително изготвяйки работен документ, независимо проучване и съобщение.

Члена на Комисията Рединг не спомена, че две от тези мерки вече са изпълнени. В нашата група чакаме с нетърпение третата стъпка — съобщение относно плурализма — както и да бъде изготвен набор от законодателни мерки, които да гарантират този принцип в Съюза — в целия Съюз, а не само в Италия. Наистина нашата гледна точка се основава на факта, че Европейският съюз е не само икономически и паричен съюз, нито несвързано обединение на държави-членки, а е набор от ценности. Изключително важно е разискването, да затвърди тази гледна точка.

Едно от тези права — свободата на информация, която е дефинирана в Хартата на ЕС като правото да се получава и разпространява информация без намеса на държавните власти — е от жизненоважно значение. Относно Италия, конкретната позиция беше изразена от David Sassoli от моята група, това е истинска причина за тревога. В по-широк план обаче загрижеността за Европейския съюз е предизвикателство за нашата група: за всички колеги, включително за колегите от Италия. Ситуацията в Италия е безпрецедентна, но тя може да бъде опасна и за целия Европейски съюз. Това е виждането на нашата група.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, искам първо да се обърна към члена на Комисията, която твърди, че не е работа на Парламента да решава определени въпроси. Искам да отбележа обаче, че работата на Парламента е да гарантира спазването на Договора и на конституциите на държавите-членки. Преди няколко месеца италианският министър на правосъдието заяви, че е наредил предстоящото закриване на някои компоненти на YouTube и интернет. Искам да посоча, че подобни неща се случват само в Китай. Член 21 от Конституцията на Италия установява, че печатът не може да бъде предмет на одобрение или цензура.

Както останалите колеги вече потвърдиха, Италия е единствената страна, в която ръководителят на правителството има монопол върху обществени, а вече и върху частни телевизионни канали, и в която, за съжаление, се приема закон, който на практика ще забрани на журналистите да публикуват дори съдебна информация. Това е така, защото ако бъде публикувана, италианците вероятно ще научат за участието на г-н Берлускони в кланетата през 1992 г., в мафиотските убийства, при които загинаха Джовани Фалконе и Паоло Борселино.

(Председателят призовава за ред)

Г-н председател, ще ви помоля да осигурите ред в залата, защото не сме на пазара.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Г-н председател, според мен свободата на печата в една страна може да бъде оценена правилно, само ако се вземат предвид всички аспекти на въпроса. Това трябва да включва задълбочен анализ на пазарите, включително на рекламните пазари, както и на навиците на населението, като например средната продължителност на времето, прекарано пред телевизора, разпространението на печатни издания и нивото на грамотност и др. В Италия ще забележим някои поразителни различия по отношение на тези фактори в сравнение с много други държави-членки. Ако тези отличителни разлики, като

например концентрирането на собствеността в медии и политическата власт на партия над обществени медии, не се обсъждат открито, италианският модел коварно би убедил много хора.

Искам да го сравня с вирус — не толкова опасен, за да убие носителя, но определено намалява неговите сили, и е с потенциал да зарази други хора. Присъстващите членове на Европейския парламент трябва да знаят, че в Естония една лявоцентристка партия безотговорно последва сегашния италиански модел, като концентрира всички обществени и частни ресурси под управлението на партията и разпространява едностранни съобщения из цялата столица Талин. Няма да имам нищо против тук да се проведе европейско обсъждане и по този въпрос.

Ето защо, за разлика от групата PPE, считам, че е време да обсъдим свободата на печата и да приемем резолюция. Приетата в следствие от това резолюция не трябва да се разглежда като някакво уреждане на сметки между политически партии в една или друга държава-членка, а по-скоро като възможност за насърчване на ценностите, върху които се основава нашият Съюз.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Г-н председател, вдигам картата си три пъти, но не ми дадохте думата, а я дадохте на г-н Schulz.

Затова сега ще адресирам въпроса си към оратора и към всички онези, които взеха думата, независимо от тяхната политическа група: запитвали ли са се дали лявоцентристките правителства някога са изготвяли закон, който може да попречи на концентрирането на средствата за масова информация в ръцете на премиера Берлускони?

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (EN) Това е интересен въпрос. Трябва да се направи проучване в исторически план: направили ли са лявоцентристките правителства нещо по въпроса. В изказването си отбелязах, че лявоцентристката партия прави същото, което г-н Берлускони прави в Италия, затова разискването е за Европа, за свободата на словото и за заплахите за свободата на словото и от двете страни — лявата и дясната. Това е моето мнение.

Председател. – Искам да информирам г-н Salatto, че, за съжаление, не мога да дам думата на всеки, който желае да постави въпрос, зададен с вдигане на синя карта. Това ще продължи много разискването. Съжалявам.

Oreste Rossi (EFD). – (IT) Г-н председател, госпожи и господа, тази сутрин срещу италианския министър-председател се каза какво ли не, но не и това, че благодарение на предприемаческата си дейност той осигурява работа на десетки хиляди хора. Извинете ме, ако в момент като този това изглежда незначителен факт.

Тези, които твърдят, че в Италия няма свобода и плурализъм на информацията, лъжат и го знаят. Приканвам ви, госпожи и господа — не само италианците сред вас, но и всички останали — да разгледате публикуваните статии през кой да е месец през 2009 г. в трите основни национални вестника: „Il Corriere“, „La Stampa“ и „La Repubblica“. Така ще разберете, че в зависимост от месеца 60–70% от тези статии са срещу правителството на мнозинството и министрите, които управляват.

През месеца след приемането на пакета за сигурност процентът на отрицателните статии срещу правителството, в случая срещу министър Марони, нарасна до 80%. Що се отнася до телевизията, приканвам ви да гледате предаванията на Джовани Флорис, Микеле Санторо и Фабио Фацио — едва тогава ще бъдете в състояние да гласувате по тази резолюция.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Г-н председател, виждам, че за щастие не съм единственият, който категорично възразява срещу тази твърде абсурдна инициатива, която има очевидната цел да заклеми Италия като страна, в която свободата на информация в основата си е под заплаха. Ясно е, че за социалистите е доста голям проблем, че има поне една европейска държава-членка, в която политически коректните леви все още не контролират всички вестници и всички медии. Италия на Берлускони — подбирам думите си внимателно, тъй като нямам отношения с този човек — е пример за свобода, свобода на словото и многообразие на печата в сравнение с много други европейски страни.

Нашият колега г-н Verhofstadt, който току що започна безмилостна атака срещу г-н Берлускони в залата, е известен, или по-скоро скандално известен, в неговата страна — в моята страна — с личните си заплахи и намеса, когато журналисти критикуват неговото правителство; и това се случи съвсем наскоро. Той вероятно е последният човек, който трябва да говори на тази тема. Това, което ми се искаше да видя от Комисията, беше инициатива за възстановяване на свободата на изразяване и на информация във всички европейски държави-членки, където те са наистина заплашени от законодателството, което убива свободата, често под претекст за борба с расизма. Или какво ще кажете за инициативата на Комисията, когато например — това

също стана съвсем наскоро — политик от Нидерландия не можа дори да получи разрешение да влезе в друга европейска държава-членка — в Обединеното кралство. Мога да цитирам много скорошен пример от моята държава, където моята партия, Vlaams Belang, втората по големина партия във Фландрия, беше дискриминирана от финансираното от данъкоплатците обществено радио и телевизия; дискриминация, която съвсем наскоро беше определена като изборна измама от най-висшия правен орган в Белгия — Държавния съвет. Вярно е, че в Европа има много проблеми със свободата на информацията, но те в никакъв случай не са само в Италия на г-н Берлускони, точно обратното е вярно.

Manfred Weber (PPE). – (DE) Г-н председател, госпожи и господа, в светлината на убедителното изказване на г-н Мауро, неочаквано г-н Schulz заключи, че вече ще е добре да говорим за Европа като цяло.

Уви, темата на днешното разискване е Италия. Определено разбирам защо много от вас нямат интерес да говорим за Европа като цяло. Ако например разглеждах медийните участия на германските социалдемократи, щях да отбележа, че те притежават 90% от вестник „Frankfurter Rundschau“, а германската Социалдемократическа партия (СДП) притежава 57% от вестник „Neue Westfälische“, както и дял от медийната групировка WAZ. Най-големият източник на доходи за СДП днес е от участие в медии. Затова напълно разбирам защо много от вас нямат интерес да говорят за собствеността в други случаи, а вместо това искат да разискват само Италия.

Разискването се проваля заради ситуацията в Италия и положителните изявления, които чуваме. Не съм италианец, както можете да разберете по речта ми, но най-убедителният аргумент, за който се сещам, е въпросът как стояха нещата между 2006 г. и 2008 г., когато Италия имаше ляво правителство и, разбира се, по това време — както подчерта г-н Мауро — всичко беше чудесно и превъзходно. Тогавашното правителство не внесе законодателни предложения, за да сложи край на концентрирането на медиите, въпреки че имаше тази власт.

Днес, когато консервативните партии в Италия отново имат ясно мнозинство, изведнъж отново възникват проблеми. Разискването не трябва да се поддава на непочтеността. Докато социалистите, левите в Парламента, нямат аргументи, с които да ни притиснат в ъгъла, мога съвсем спокойно да водя въпросното разискване.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Г-н председател, г-жо Рединг, разискването може да има само една цел: да изпрати мощно политическо послание в подкрепа на свободата на изразяване и да провери неговата достоверност — плурализъмът на информацията. Важно е също така посланието да бъде изпратено от Европа, т. е. на европейско ниво.

Съгласен съм с тези, които изтъкнаха факта, че свободата на изразяване и плурализъмът на информацията са залегнали в основата на европейския проект и че те никога не може да се считат за спечелени или утвърдени завинаги. Точно обратното: те са постоянно под заплаха, а заплахите идват не само от политиките, т. е. от авторитаризма или популизма или от отстъплението или отричането на свободата и плурализма в политиката, но и от пазара, от концентрирането, нарушенията и злоупотребите на пазара.

Затова считам, че темата на разискването не засяга само една страна, а има европейско измерение, тъй като процесът на трансформация на демокрацията протича на европейско ниво.

Ако демокрацията, когато беше въведено универсалното право на глас, се изразяваше в това да направи всички хора равни — един човек, един глас — на комуникационния пазар ние не сме равни, тъй като не всички имаме равен достъп до обсъждания в радио програми, до телевизионни разисквания, колони в пресата или редакторски коментари в осведомителните медии. Поради това не всички можем да участваме при равни условия в изграждането на социалната рамка, която все пак според принципите на демокрацията принадлежи в еднаква степен на всички нас в цяла Европа.

Ето защо разискването е важно, за да ви напомни, че през тази година, през 2009 г., Комисията пое ангажимент да представи пред Парламента съобщение относно оценката на възможните заплахи за свободата на изразяване и плурализма на информацията в европейски мащаб и да обърне внимание на значението на изготвянето на проект на директива, която гарантира плурализма на информацията с оглед на новите технологии и по-специално по отношение на телевизията.

Много е важно — разискването трябва да се проведе в Европа, тъй като е ясно, че в Европейския съюз има много страни, които не могат да се справят сами с обсъждането и да са налице всички гаранции за правилното му провеждане.

Ако работим от Европейския парламент и в европейски мащаб, ще изпратим убедително послание за ангажмента по отношение на трайното присъствие и оцеляването на свободата на изразяване в плурализма на информацията през 21-ви век.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-жа ANGELILLI

Заместник-председател

Gianni Vattimo (ALDE). – (IT) Г-жо председател, ще се опитам да бъда кратък. Италия е истински защитник на свободата, всъщност на либертинството — така да се каже — както може да се заключи, ако човек прочете вестниците, на които г-н Берлускони иска да запуши устата. Той ги съди, защото разкриват, освен други неща, и личните му отношения — средство, което използва, за да избира и политически кандидати. Жените, които го посещават, получават или пари, или обещания, че ще бъдат предложени за някакъв пост. Ситуацията е следната: г-н Берлускони контролира италианските медии.

Вярно е, няма закони срещу свободата на печата — все още. Г-н Берлускони се готви да ги въведе. Съвсем наскоро отменихме закона „Алфано“, който беше създаден от г-н Берлускони, за да го защити от съдилищата и от всички производства, които се водят в момента. Следователно това е положението, в което се намираме. Правилно ли е да искаме Европа да реши този проблем? Определено, защото ние в Италия не го решаваме. Молим Европа да се намеси по хуманитарни причини, за да реши проблема за свободата на печата в Италия. Това е, което искаме да направите, и считаме, че то е важно и за Европа, ако не искаме този вирус да се разпространи много бързо и тук.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Г-жо председател, това не беше вълнуващ ден за Европейския парламент; той е прахосан заради ненужно разискване след като всички ние знаем, че няма страна в Европа, в която да има по-голяма свобода на изразяване и на информация, отколкото в нашата.

Когато обаче лявото правителство управляваше Италия и моята партия например, макар и представена в италианския парламент, в Сената и в Европейския парламент, получаваше 0,1% от телевизионното време на новинарските емисии, Вие, г-н Sassoli — Вие сте работил в тези телевизионни новинарски програми — не си късхте дрехите, нито протестирахте по улиците, а още по-малко се отказхте от хубавата си заплата от RAI.

Вие — защитниците на свободата на печата срещу цензурата. Чухме белгийците: ползва ли се обаче партията Vlaams Belang в Белгия от тази свобода на печата, от този достъп до информация или и тя е цензурирана, както нас ни цензурираха? В Италия цензурираха дори и добрия г-н Pannella и всички мълчаха — включително и вие вляво. Той трябваше да започне гладна стачка — какви бойци за свобода. Съветският съюз на журналистите. Каква свобода осигурява на малцинството Италианската федерация на издателите на вестници? Малцинството трябва да мълчи, да няма колони или телевизионно време. Какви бойци за свобода!

Извинявайте, но нека онези от вас, които са достатъчно смели, да отидат и да правят демонстрации и вериги в Пекин, Куба и Техеран, където хората умират в името на свободата на печата. Срамота, страхливци! Отидете в Техеран, отидете в Техеран, страхливци, страхливци, страхливци, страхливци! Да живее свободата, да живее нашата свободна и демократична страна...

(Председателят отнема думата на оратора)

Carlo Casini (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, искам да намеря рационално обяснение на явно двойствените ми чувства на този етап от разискването, тъй като изцяло подкрепям силните думи на председателя на моята група г-н Daul, а същевременно съм съгласен и с изказването на г-н Sassoli, който при всички случаи трябва да бъде мой опонент.

Нека обясня по-добре какво имам предвид: аз ли съм шизофреник, защото изпитвам такива противоречиви чувства, или излишно се опитвам да се примиря с факта, че в Италия седа от страната на опозицията, а тук съм редом с партията „Народ на свободата“ в Европейската народна партия? Мисля, че мога да отговоря, като изтъкна очевидното противоречие между обхвата и значението на темата за свободата на информацията, която е една много важна тема. Ако Монтезкьо беше жив днес, той щеше да говори не само за законодателната, изпълнителната и съдебната власт, но и за друга власт и щеше да постави четвъртата власт, пресата, на първо място, защото тя е въпрос на свобода, на борба срещу робството на мисълта и въпрос на демокрация.

От друга страна, качеството на италианския печат е лошо от месеци, защото политиката наистина слезе много ниско, а капката, която преля чашата след месеци и месеци варваризиране на целия италиански печат — можем да кажем и от дясно, и от ляво — бяха предприетите от г-н Берлускони правни действия. Позволете

ми да кажа, че четири години бях съдия по наказателни дела в пети наказателен състав на Апелативния съд, където гледахме дела за клевета. Затова знам, че г-н Mauro е прав — видях много от тези дела за клевета и никой не протестираше. Гражданите имат и правото на защита в такива ситуации.

Затова се надявам, че опитвайки се наистина да съчетаем привидно противоположни гледни точки, всъщност ще намерим нов и по-добър начин за справяне с проблема, засягащ цяла Европа, а не само Италия.

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, хората, които се опитват да лепнат на някого етикета, че извършва дейност срещу Италия, че действа подмолно и е комунист, защото призовава за създаването на зачитащи плурализма правила за комуникациите и свободата на информация, за които е характерно ясно разделение между богатството на лицата, поемащи важни институционални отговорности, и богатството, спечелено чрез предприемаческа дейност в областта на издателството и информацията, правят сериозна грешка, която не трябва да се прощава, оправдава или допуска в Европа.

В нашите изказвания неведнъж споменаваме министър-председателя на Италия. Можем да посочим броя на вестниците, които той притежава: 150 в Италия и около 40 телевизионни канала. Не това е проблемът обаче. Проблемът е, че плурализмът на информацията — и в информацията — е крайъгълен камък на всяка свободна демокрация и трябва да се използва като защита срещу всяка монополистична и олигополистична философия, и срещу конфликтите на интереси.

Суверенитетът на всяка държава, потвърждаването, че Европейският съюз не е супердържава, г-жо член на Комисията Рединг, не трябва да ни карат да забравяме, че Европейският съюз има и Харта на основните права, от която произтича законодателна система, която държавите-членки не могат да пренебрегват. Знаете, че по тези въпроси Съдът на Европейските общности — в случая на Италия не по въпроси, свързани със системата, г-н Speroni — многократно се е произнасял с решения, които предстои да бъдат изпълнени.

Глобализацията на пазарите и засилващото се използване на ефира вече изисква по-целенасочено европейско законодателство, което да уреди този чувствителен въпрос със силно влияние върху общественото мнение, а следователно и върху принципа на народен суверенитет — който стои в основата на Европейския съюз, а не само на Италианската република — и върху начините, по които се упражнява този принцип.

Не трябва повече да се позволява някой да се позовава на неприкосновеното право на народното мнозинство, за да оправдае заплахи срещу свободата на печата в ситуацията, която важеше до неотдавна, на неравенство между ищеца и ответника — било то в Италия или в Португалия, както ни беше припомнено по-рано — тъй като това подкопава основите на правилата за съвместно съществуване, на които се основава Съюзът. Ето защо е налице спешна нужда от директива срещу концентрирането в областта на информацията, която ще уреди отношенията на лицата, които участват в политиката и същевременно контролират много важни медии.

Sylvie Goulard (ALDE). – (FR) Г-жо председател, искам бързо да отбележа, че темата на това разискване — и изказванията на г-жа Рединг и г-н Daul ясно показаха това — е нашата идея за Европа. Ние не се целим в определена държава-членка; въпросът е да знаем дали прилагаме Договорите, дали прилагаме Европейската конвенция за правата на човека, подписана в Рим през 1950 г., както и дали прилагаме член 6 от Договора.

Г-н Daul, когато цитирате г-н Наполитано, моля цитирайте го изцяло. Президентът на Италианската република посочи, че съществуват правни средства за защита и спомена в изказването си член 7 от Договорите. Този член ни дава възможност днес, законно, без емоции, да разгледаме въпроса за риска от нарушаване на правата на човека в държава-членка — днес в Италия, утре в друга държава.

Последното много важно нещо за отбелязване е, че във всяка страна по света диктаторите и хората, които искат да подкопаят правата на човека, се крият зад суверенитета. За мен Европа е континентът на всеобхватните права на човека. Ако не признаем, че ние, които заседаваме в Парламента, имаме правото, задължението да разберем какво се случва в една държава-членка, как ще кажем на диктатурите в далечни страни, че защитаваме универсална идея, която е толкова важна — по-специално защитата правата на жените?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Г-жо председател, странно е, че докато говорим в Парламента за свободата на изразяване в Италия, постоянно превишаваме времето за изказване и по този начин косвено цензурираме следващия оратор. Затова ще се опитам да се вметна стриктно в определеното ми време за изказване.

Трябва да кажа, че считам за много по-уместно разискването да се провежда в италианския парламент вместо в Парламента в Брюксел, освен ако — както някой вече посочи — нашето намерение е да разискваме свободата на печата по принцип, т. е. в рамките на европейския континент. Ако оставим мненията настрана обаче, считам, че заслужава да бъдат споменати някои данни, които вече бяха представени по-рано от г-н Speroni и върху които трябва да помислим.

Мога да потвърдя, че от 455 решения, постановени от Европейския съд за правата на човека за нарушение на член 10 относно свободата на изразяване, 29 се отнасят за Франция, 28 за Обединеното кралство, 15 за Гърция, 10 за Румъния, 8 за Полша и само 7 за Италия. Ще ви помоля да помислите върху тези данни.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Няма да виня никого, който следи разискването, ако помисли, че това не е Европейският парламент, а италианският. И все пак това не е италианският парламент и следователно не е точното място за провеждането на тези национални по същество политически разисквания. Всички сме наясно с колоритния характер на италианския премиер. Не затова обаче става въпрос тук. Въпросът е дали ние, като европейска институция, сме компетентни да вземаме решения по тези въпроси. Отговорът е ясен. Членът на Комисията Рединг ни отговори днес, като посочи, че тези въпроси не попадат в сферата на европейската компетентност и че не можем да поемем роля, която не е наша.

Следователно, тъй като този въпрос не попада в нашите правомощия, той трябва да бъде обсъден и решен на национално ниво. Ако поемем правомощия, които не ни принадлежат, и ако се намесим във въпроси, които не са от сферата на нашата компетентност, тогава подкопаваме вместо да укрепваме нашата легитимност. Ние подкопаваме институцията, която представляваме, и увеличаваме вместо да намаляваме разстоянието между нас и нашите граждани. Ако искаме да спечелим уважението на нашите граждани, трябва да започнем със зачитане на границите на нашата компетентност.

Maria Badia i Cutchet (S&D). – (ES) Г-жо председател, Европейският съюз има задължение да гарантира плурализма на медиите. Разискването за свободата на печата засяга плурализма на собствеността на комуникационните медии, тяхната структура и процедурите за назначаване на ръководители, отношенията между политиките, деловите среди и самите медии, както и достъпът на гражданите до различни мнения. Считам, че ще се съгласите с мен, че състоянието на медиите в Италия, което ни вълнува днес, не изпълнява основните правила, необходими за гарантиране на свободата на печата в тази страна.

Затова молим Комисията да отговори на отправените през последните години искания от Парламента и да даде определение на специфичните критерии за оценка на евентуални нарушения на тези права и свободи във всяка от държавите-членки.

Нашата цел (нека няма съмнение в това) е да защитим правото на гражданите да получават различни видове информация, както и на журналистите да имат правото свободно да правят репортажи, защото, както казаха протестиращите миналата събота, информацията ни дава повече свобода.

Sarah Ludford (ALDE). – (EN) Г-жо председател, със сигурност не е съвпадение, че миналата седмица британските консерватори спечелиха подкрепата на Рупърт Мърдок и вчера те гласуваха за прекратяването на разискването за свободата на печата. Докато новите държави-членки, бивши комунистически страни, постигнаха голям напредък към установяването на свобода на печата, медийното господство на Силвио Берлускони може да накара Ерих Хонекер да позеленеет от завист.

Но заплахите, сплашването и тормозът, които Берлускони използва не само срещу печата, но и срещу президента и съдиите, далеч надминават един чисто национален въпрос: това е сериозен повод за загриженост за Европа. Членът на Комисията Рединг направи странното изказване, че не трябва да използваме институциите на ЕС, за да решаваме национални проблеми. Защо тогава имаме някакви европейски договори и закони, включително тези относно задължението за основни права и принципите на правовата държава?

Всъщност ЕС има ясна правна компетентност да предприема мерки в защита на свободата на изразяване и основните права като цяло. Правната основа съществува и трябва да бъде допълнена със законодателство в областта на медийното многообразие и плурализма. Пасивността на члена на Комисията е много разочароваща.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Г-жо председател, г-жо член на Комисията, госпожи и господа, в Италия член 21 от Конституцията и член 3 от Закон № 102 от 2004 г. определят обхвата на свободата на печата и установяват нейните граници: печатът трябва да бъде обективен, изчерпателен, справедлив и независим, винаги защитавайки човешкото достойнство в съответствие с установените от Европейския съюз принципи. В ерата на интернет и цифрови технологии, в която продължава издаването на нови вестници, общественият оператор прави нескрито негативни предавания за ръководителя на правителството, а печатът и медиите са ужасени от внесените от Силвио Берлускони иски за обезщетение за вреди срещу два вестника.

В действителност 1 100 радиостанции, 1 62 вестника и няколкостотин частни телевизии няма да са достатъчно, за да гарантират плурализма на медиите, който евентуално е застрашен от инициативата на Силвио Берлускони. Остава подозрението, че след като определена медийна сила стане цензор, има амбиции самата тя да се превърне

в политическа сила. Междувременно в други части на света действа същата система като влиятелни вестници като „El País“, „The Sun“ и „Tarin“ изглежда, че бързо сменят политическата си окраска.

В същото време италианската левица, вместо да приеме своя собствена политическа стратегия, разчита на материали от националната федерация на журналистите, за да демонстрира най-нелоялни и упорити антидемократични атаки срещу действащото правителство чрез поредица от режисирани акции по този повод. Независимо от това гражданите продължават силно да подкрепят министър-председателя, който беше свободно избран от населението на Италия, и вярват, че Европейският парламент ще потвърди — както направи това през 2004 г., — че свободата на печата е призната и утвърдена ценност.

Rita Borsellino (S&D). – (IT) Г-жо председател, г-жо член на Комисията, госпожи и господа, нито аз, нито моята група — която подкрепи и поиска разискването — имаме за цел да прехвърляме вътрешната италианска политическа полемика на европейско ниво. Въпросът за свободата на информацията засяга всички нас: той засяга Европейския съюз, който може и трябва да уреди въпроса на общностно ниво, за да устои на поставянето на политически и икономически условия и за да гарантира истинския плурализъм на информацията.

Аномалията на ситуацията в Италия, където министър-председателят е собственик и на някои от най-важните частни мрежи, се състои точно в наличието на опасна връзка между медиите и политическата и икономическа власт. Именно поради тази причина призоваваме за европейска законодателна мярка — мярка, която далеч не е акт против Италия, а ще помогне за запазването на плурализма на информацията, ще предотврати концентрирането и конфликтите на интереси. Затова днес призоваваме Комисията да се намеси възможно най-бързо — както Парламентът е изисквал и преди — за да осигурим на Европейския съюз общи правила за защита на свободата на информация за всички европейски граждани.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Г-жо председател, трябва да призная, че бях доста шокирана от изявлението на члена на Комисията Рединг, защото наистина държавите-членки носят основната отговорност за гарантиране на зачитането на демокрацията и основните права. Не е правилно обаче да се твърди, че ЕС не играе никаква роля в този случай.

На първо място, имаме член 6 от Договора за Европейския съюз, който гласи: „Съюзът се основава на принципите на свободата, демокрацията, зачитането на правата на човека и основните свободи и на принципа на правовата държава, които са общи принципи за държавите-членки“. И за да докаже, че това не е само изпразнена от смисъл декларация, Европейският съюз е осигурил и член 7 — правния инструмент за прилагането на член 6.

На второ място, г-жо Рединг, когато водим преговори с държавите, кандидатстващи за членство, ние настояваме те да прилагат най-високи стандарти за свобода на печата, като в противен случай те не могат да се присъединят към Европейския съюз. Това изискване е залегнало в критериите от Копенхаген. Защо тогава прилагаме различни стандарти към държавите, кандидатстващи за членство, и към настоящите държави-членки, г-жо член на Комисията Рединг? Има и други страни, в които има нарушения на свободата на печата и свободата на словото например Чешката република, която току-що прие закон, ограничаващ свободата на печата, или Ирландия, която прие драконовски закон срещу богохулството. Г-жо член на Комисията Рединг, ще завърша с думите, че ако наистина искаме да бъдем Общност, основаваща се на ценности, Европейската комисия трябва да предприеме действия.

János Áder (PPE). – (HU) Г-жо председател, госпожи и господа, чухме г-н Verhofstadt, който каза преди час, че трябва да се обединим, за да защитим ценностите на свободата, и трябва да ви кажа, че съм съгласен с него. Свободата на словото е важно основно право. Това е становището, което е изразено в разискването до този момент. Съгласен съм също така и съм убеден, че в залата няма нито един италиански политик, който би желал да ограничи свободата на словото.

Докато слушах разискването, възникнаха два въпроса. Защо членовете на ЕО, социалисти и либерали, считат, че е важно да защитят някои основни политически права само в случая на някои права и то само в определени случаи? Правото на свободно събиране важно основно право ли е? Дали то е също толкова важно основно право, както свободата на словото? Определено да. И въпреки това преди три години не протестирахте, когато социалистическото правителство на Унгария разпръсна тълпа, събрала се да отпразнува революцията от 1956 г.

Правото да използваш собствения си език важно основно право ли е? Дали то е също толкова важно основно право, както свободата на словото? То определено е важно. И въпреки това вие отново не протестирахте, когато органите в Словакия, държава-членка на Европейския съюз, искаха да ограничат правото на малцинствата да използват собствения си език.

Защитата на неприкосновеността на личния живот важно основно право ли е? Това определено е важно основно право. Считам, че всеки — било то италианският премиер или някой друг — има правото и трябва да има правото да заведе дело за неверни обвинения и клевети.

Свободата на печата е наистина важно право, но защо мълчахте през последните 20 години, когато беше очевидно, че в бившите социалистически страни медиите до голяма степен бяха концентрирани в ръцете на бившите комунистически партии? Всичко, за което ви моля, е да не прилагате двоен стандарт.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, знам, че на 30 септември Комисията представи проучване относно показателите за плурализъм на медиите в държавите-членки. Въпреки това през 2008 г. Парламентът прие доклада на Marianne Mikko, в който към Европейската комисия и държавите-членки беше отправено искане да защитят многообразието на мненията в медиите, да гарантират плурализма на информацията и да гарантират достъпа на всички граждани на ЕС до свободни и различни медии.

Дори още по-рано, през 2004 г., Европейският парламент прие доклад от г-жа Boogerdt-Quaak относно рисковете от нарушаване в ЕС на свободата на изразяване и информация. В този доклад Комисията беше помолена да представи съобщение относно гарантирането на плурализма на медиите във всички държави-членки. Към днешна дата Комисията все още не е реагирала по ясен начин на исканията на Парламента.

Ще забележите, г-жо член на Комисията, че не споменах нито моята страна, нито нейния министър-председател. Аз обаче, като европейски гражданин, Ви питам в залата, какво възнамерява да направи Комисията на европейско ниво, за да се увери, че медийният плурализъм е гарантиран във всички държави-членки.

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, предложението срещу предполагаемото нахвърляване на свободата на печата в Италия отразява според мен избирането на политически погрешен и необоснован курс. Нещо повече, струва ми се, че някои силни думи, примесени с гняв и известна омраза, определено излязоха извън контрол. Много е странно обаче, че този упадък (или предполагаем упадък) на демокрацията в Италия възниква едва сега и то толкова подчертано, като се има предвид, че дясноцентристкото, а също така и лявоцентристкото правителство (в които участвах и аз) се редуваха в управлението на моята страна.

Ако тази стена на нелиберализма и антидемокрацията наистина съществува в Италия, защо през многогодишното управление на лявото правителство тя не е разрушена? Дали говорим за нехайство, премълчаване, удобство или — както на мен ми изглежда далеч по-логично — за простата констатация, че стандартите за демокрация в Италия съответстват на тези на Запада и на Европа?

Ако наистина искаме като извънредна мярка — като тази, която се използва в случая, извинявам се на г-жа Serracchiani, а именно, обсъждане на една държава, а не на Европа — да установим каква е истината за състоянието на демокрацията в нашата страна, тогава трябва да попитаме президента на републиката Джорджо Наполитано съответно като институция дали той счита, че е президент на страна, в която плурализмът на информацията изнемогва, свободата е в криза, а приливът на демокрацията се е превърнал в отлив. Въпреки това не вярвам, че ако ситуацията беше такава, президентът Наполитано, верен на правомощията си да бъде гарант на нашата Конституция, би се въздържал да осъди подобно положение.

Тъй като обаче въпросът — госпожи и господа отляво, съжалявам да кажа това — засегна италиански политически въпроси по един много провинциален начин, получавайки изкуствено европейско, а сега и вътрешно измерение, трябва да се отбележи, че докато италианското ляво крило, което някога беше много по-силно и влиятелно, позволява да бъде водено политически от комедианти и демагози, то ще се отдалечава все повече от властта. Не вярвам Уди Алън да диктува на президента Обама курса, който трябва да поеме.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Г-жо председател, г-жо член на Комисията, като бивш журналист, аз също никога не съм си представяла, че днес, 50 години след като започнахме да изграждаме Европа и малко преди Договорът от Лисабон да влезе в сила, ще разискваме някои основни принципи и ценности, на които се основава и гради Европейският съюз.

Ценности като независимостта на печата, плурализма на медиите, свободата на словото за всички, особено за журналистите, равенството на всички пред закона или дори, ако щете, основният принцип на разделение на властите. Има ли разделение на властите, ако министър-председателят на една страна, т. е. най-висшият орган на изпълнителната власт, притежава и контролира голяма част от медиите в държавата и седи останалите?

Това, което става в Италия, не е италиански проблем — това е европейски проблем, тъй като доверието в Европейския съюз е изложено на риск, докато ЕС контролира и осъжда нарушенията на основните принципи и права в трети страни, а толерира нарушаването на същите тези ценности и принципи на своя територия.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, мнозина от вас са чели „Процесът“ от Кафка. Това е белетристичен роман, който се случва днес в моята страна, страна с големи демократични традиции, с правителство, избрано от суверенния народ, където обаче се прави опит за подкопаване на демократичния вот с безпрецедентно в исторически план нападение от медиите и съдилищата.

Разискваме свободата на информацията, когато 72% от печата е срещу правителството и премиера Берлускони. Седемдесет процента от предъявените съдебни искове срещу вестници са внесени от лидери на леви партии, като претендираните предполагаеми вреди са в размер на 312 милиона евро от поисканите от 1994 г. насам общо 486 милиона евро. Това се равнява на 32 милиона евро годишно. Те са един вид допълнително финансиране чрез съдилищата.

Заявяваме и твърдим пред вас, госпожи и господа, които представлявате демокрациите в Европа, че в Италия съдебната и медийна власт пречупват волята на суверенния народ в името на пристрастни, класови политически интереси. Затова демокрацията в Италия ще е изложена на риск, ако правителството бъде свалено. Главното лице, което подкопава тази идея от семантична гледна точка, се казва Antonio Di Pietro. В заключение искам да благодаря на члена на Комисията Рединг за добрата преценка по отношение на баланса и демокрацията. Тя изготви интелигентен и точен доклад.

Cătălin Sorin Ivan (S&D). – (RO) Свободата на печата никога не е защитена в достатъчна степен от злоупотреби. Всеки път, когато президент или министър-председател на държава-членка на Европейския съюз напада журналисти, дори и само защото те споделят различно мнение, Европейската комисия, Европейският парламент и всеки от нас трябва да реагира.

В Италия министър-председател се опитва да спласи опозиционните печатни издания с всички налични средства. В Румъния президент се опитва да дискредитира печата и журналистите, които го критикуват. И в двата случая говорим за крайни действия на определени политици, които считат, че са над закона. Според последните съобщения в Румъния имаме президент, който не само обижда, мами и клевети журналисти, но извършва и други злоупотреби с власт, които в навечерието на президентските избори изглеждат се използват за всякаква цел, включително за закононарушения, за да може той като настоящ държавен глава да помогне за своето преизбиране.

Точно затова призовавам Европейската комисия, както направих това на 23 септември, да осъди публично поведението на президента на Румъния и на италианския министър-председател.

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, искам да потвърдя, че в Италия има свобода на печата и тя е по-силна от всякога. Това са думите на един голям журналист, Giampaolo Pansa, който в продължение на много години, в продължение на десетилетия, беше едно от най-уважаваните имена, пишещи във вестник „La Repubblica“, част от групата „Espresso-Repubblica“. Впоследствие той трябваше да подаде оставка, защото ръководството на групата го обвини в ревизионизъм, което (както знаете) е едно от най-тежките престъпления в Италия, когато се извършва от доминиращата интелигенция, от доминиращата култура в Италия, принадлежаща изцяло към левите сили. Погледнете само първите хора в Демократическата партия, сред които са се наредили всички — от банкери до известни актьори, режисьори и журналисти от страната.

Свободата на информация обаче не означава свобода да обиждаш или клеветиш, като изключим, че правото на справедлив съдебен процес винаги се предоставя на левите: ако г-н Проди съди, това се приема; ако г-н Д'Алема съди, това се приема; ако г-н Di Pietro съди, това се приема. Г-н Di Pietro е рекордьор — впрочем съдебната власт съди печата по-често, отколкото политиците — тъй като според информация, публикувана в „La Repubblica“, той е подал 357 жалби и вече е получил 700 000 евро обезщетения. Чухме предоставената от колегите информация. В заключение, ако е налице проблем с реструктурирането — считам, че този проблем съществува в Италия — единствената политическа партия, която има право да се позовава на него, е дясноцентристката.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, през 2008 г. правителството на г-н Берлускони отпусна за печата и радио- и телевизионни станции общо 206 милиона евро под формата на директни вноски. За късмет повечето от тези милиони отидоха в четирите основни вестника на левицата.

Свободата на печата в Италия се ползва с най-щедро подкрепа при правителството на г-н Берлускони. Левите в Италия и в цяла Европа започнаха кампания, в която твърдят, че е заплашена свободата на печата, кампания, основаваща се на скандални измислици и безочливи лъжи. И неизбежно — отново за добро или зло — те започнаха тази кампания едва след като премиерът Берлускони внесе законно искане за обезщетение срещу

два вестника на левицата, които го бяха оклеветили, обвинявайки го в скандално поведение, обвинения, основаващи се на пълни измислици, които са под нивото на заслужаващата уважение журналистика.

Премиерът Берлускони първи заяви, че свободата на печата е много важна, но свободата да обиждаш, да мамиш, да клеветиш и злословиш е нещо съвсем различно. В този случай всеки гражданин — следователно и премиерът Берлускони — има право да се защити с наличните демократични средства, като направи искане писмените нападки срещу него да бъдат разгледани от граждански съд, нещо, което, искам да добавя, останалите лидери на леви партии също са правили.

Victor Boștinăru (S&D). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, това не е разискване между италианци: това е разискване преди всичко за Европа.

– (RO) Със сигурност г-н Берлускони не е единственият пример за човек, нарушаващ основните регламенти, уреждащи средствата за масово осведомяване. Траян Бъсеску често се държи агресивно, по недемократичен начин и заплашва средствата за масово осведомяване, като използва език, който не мога да повторя в Европейския парламент.

Европейската харта за свободата на печата ще се превърне само в един лист хартия, ако европейските държавни и правителствени ръководители искат да продължат да се държат по този начин. Ние, Европейският съюз, ще станем за посмешище като анализираме и критикуваме свободата на информация в различните страни в Азия и Африка, а същевременно тези свободи не са защитени и не се уважават в Европейския съюз.

Затова предлагам да се борим срещу тази монополистична ситуацията със средствата и правомощията на Комисията, като успоредно с това изпълняваме Хартата за свободата на печата с подкрепата на европейския орган.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Г-жо председател, преди доста време известният шведски писател Аугуст Стриндберг казва, че ако другите имат власт, той има слова — неговата власт е в неговите слова. Днес обаче не е такъв случай с писателите и журналистите в Италия, които системно са лишавани от правото свободно да изразяват мнение.

През последните три години 200 журналисти са застрашени заради нещо, написано от тях. Това, което се случва в Италия, обаче засяга всички нас. Свободата да се изказваш, да пишеш и твоите думи да бъдат публикувани свободно е основно право на всичките 500 милиона европейски граждани.

Това, което се случва в Италия, показва, че свободата на словото понякога е по-опасна от оръжията за един режим, който упражнява власт над свободата на словото. Днес Парламентът има уникалната възможност да разкрие и да даде израз на нашите най-положителни качества. Тук показваме, че основните свободи са заложени на карта. Проблемите на Италия са и наши проблеми.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Г-жо председател, госпожи и господа, днешното разискване е неправдоподобно, защото в Италия свободата на информация е гарантирано и признато конституционно право. Други, изказали се преди мен, предоставиха информация за броя и политическите пристрастия на публикуваните в Италия вестници.

За колегите, които не са италианци, ще си позволя да направя преглед на печата. Това са някои независими вестници, които купих вчера на летището: това е „Il Manifesto“, комунистически вестник; това е „L'Unità“, вестник, основан от Антонио Грамши, на Демократическата партия — Лявата демократическа партия; а това е „L'Espresso“, вестникът на партията „Маргарита“, която се присъедини към Демократическата партия. След това Демократическата партия има и фракцията „D'Alema-Letta“, която има собствен вестник, „Il Riformista“. Партията на комунистическото възраждане има собствен вестник „Liberazione“. Миналата година Партията на комунистическото възраждане се разцепи и отцепилата се партия създаде свой вестник „L'Altro“.

И накрая, политическата тема на разискването: „Il Fatto quotidiano“. Знаете ли с кого е свързан този вестник? Той е свързан с партията на г-н Di Pietro, която е движещата сила зад разискването днес. Това е партията, която твърди в залата, че няма свобода на информацията, а преди десетина дни е създала вестник в Италия.

В заключение, г-жо председател, все едно да ви кажа, че в Италия има лишения и глад, след като миналата седмица съм бил на фестивал на колбасите в моята страна, ял съм печено месо и съм пил вино. Това е парадоксът на левицата, която притежава толкова много вестници, но няма читатели и гласове. Тя трябва да излезе с по-сериозни аргументи, ако иска да си ги върне отново.

Mary Honeyball (S&D). – (EN) Г-жо председател, аз също искам да се присъединя към призивите за европейска директива относно свободата на информация, свободата на печата и плурализма на медиите. Въпреки че това е разискване за свободата на информация в Италия, както споменах и други изказаха се, и в други държави в Европейския съюз има сериозни проблеми.

Една от тях е Обединеното кралство. Рупърт Мърдок вече е споменат и е една от причините, заради които считам, че се нуждаем от тази директива. Той не е държавен глава, но е международен медиен магнат, който следва свой собствен съвсем конкретен дневен ред. Г-н Мърдок не е демократичен. Ние трябва да приемем законодателни мерки както за Рупърт Мърдок, така и за Силвио Берлускони.

David Casa (PPE). – (MT) Аз съм от Малта и затова, както можете да допуснете, Италия е съседна страна, която следваме от много години. По въпроси, свързани със свободата на изразяване, моята държава също следва Италия, защото тя е ярък пример за демокрация. Затова, да се задълбочаваме в този вътрешен проблем, както италианските социалисти искат, според мен, е срамна форма на политика за тяхната държава. Никога не съм мислил, че италианците ще прибегнат до това да атакуват страната си в Парламента по един толкова несправедлив начин. Мисля, че разбирам по-добре защо италианците не се доверяват на левицата да управлява държавата повече от няколко месеца. Причината е, че след като се анализира политиката на партията става ясно, че тя подхожда само на онези, които искат да атакуват самата концепция за демокрация. Ето защо според мен те са привлекли вниманието на италианския президент и от тук искам да го поздравя за неговото изявление, че разискването няма място в Парламента, а трябва да бъде решен в италианския парламент.

Stanimir Ilchev (ALDE). – Благодаря, г-жо председател. Ще говоря на езика на една от страните, критично споменати днес в тази зала, а именно България. Ако аз бях и в момента български журналист, какъвто съм бил, щях да избира вероятно едно от двете полярни изказвания за заглавие на първата страница на който и да е вестник. Едното от тях е, че не бива да превръщаме тази зала в резонансна кутия, още по-малко в апелативен висш съд, а другото, което принадлежи на оратор от социалистическите среди, ни посъветва да не гледаме на тези зала като на музей, в който старите вещи не бива да се преместват.

Мисля, че истината е по средата и тя намери израз в предложението на г-н Verhofstadt да се работи върху директива, която трябва да доведе до нова, по-модерна, по-демократична регулация на всичко, което днес беше обсъждано в областта на свободата и плурализма на медиите. В тази директива, обаче, наред с въпросите на плурализма и свободата, и защитата на журналистите, особено място трябва да отдели, особено силен акцент трябва да се постави наистина върху деконцентрацията на медийния ресурс и в рамките на националните медийни системи.

Вивиан Рединг, член на Комисията. – (EN) Г-жо председател, мисля, че разискването беше много важно, защото показва съвсем ясно, че в Парламента има убедително съгласие — свободата на печата е безусловна, тя е в основата на Европейския съюз. Ние трябва да я защитаваме, тя е основна ценност; трябва да се застъпваме за нея, когато не се зачита; и трябва да действваме, ако има проблем, който следва да бъде решен.

(Председателят толи за тишина в залата)

Парламентът също така е съгласен, че свободата на медиите е проблем, който следва да бъде разглеждан във всички държави-членки. Много от вас не са били в Парламента преди затова ще припомня инициативата на европейските журналисти за създаването на Европейска харта за свободата на печата. Тя беше изготвена, за да помогне най-вече на журналистите в новите държави-членки — те отправяха молби за такава помощ до журналистическата общност.

Искам да припомня това, защото в Парламента беше казано, че в много от нашите държави-членки има проблеми с обществената телевизия. Спомням си, че отидох в една от тези държави-членки — това беше Унгария — за да помогна за спасяването на обществената телевизия и мисля, че същото трябва да се прави във всички държави-членки, когато съществува проблем.

Именно поради тази причина гласувахме, с помощта на Парламента, новата директива „Телевизия без граници“ за създаването на независими медийни органи във всички държави-членки. Мога да уверя Парламента, че Комисията ще предприема действия винаги, когато е налице проблем при създаването на тези независими медийни органи.

Сега несъгласията в Парламента се отнасят до това как да обединим компетенциите на ЕС и медийната политика. Мисля, че много от членовете на ЕП не чува моето встъпително изявление, в което цитирах Хартата на основните права — тя е много ясна. Цитирах и член 51, параграф 1 от същата, в който също се посочва съвсем конкретно

кога следва да се прилага Хартата и какви са правилата за нейното прилагане. Така че мисля, че всеки може да го прочете и да си го припомни.

За съжаление, в момента никой не слуша, въпреки че темата е много важна.

(Председателят отново толи за тишина)

Във встъпителното си изказване също така подчертах ясните действия, конкретните примери, в които ЕС може да предприема действия и е предприемал такива, и подчертах проблемите, които трябва да бъдат решени на национално ниво. Конституционният съд на Италия, който се произнесе вчера, ясно показва какво означава това.

Парламентът отпрати няколко конкретни искания и аз искам да отговоря, ако същият ми позволи и ме изслуша.

(Председателят още веднъж толи за тишина)

Парламентът поиска да изберем подхода на медиен плурализъм, което беше обещано. В работата по въпроса за плурализма на медиите вече е постигнат значителен напредък и ние публикувахме втория етап, съдържащ показателите за оценка на риска за плурализма на медиите. Може би много парламентаристи не са ги видели. Те са публикувани в интернет и може да бъдат разгледани. Критериите са много важен елемент, който позволява да извършим тази обективна работа за оценяване на медийния плурализъм, за която Европейският парламент призова.

Трябва да кажа, че бях много разочарована, защото проведохме публичен семинар по тази тема и нито един член на Парламента не дойде, за да участва в семинара. Е, показателите за риска вече са публикувани и може да бъдат разгледани. Те ще бъдат основата за бъдещата ни работа.

Втори въпрос: защо Комисията не активира член 7 от Договора за ЕС по отношение на Италия? Преди всичко, член 7 е разпоредба, която следва да се прилага при извънредни обстоятелства. Досега тя не е била активирана от институциите на ЕС. Тази клауза се прилага само в случай на пълно нефункциониране на националната правосъдна система и системите за основни права в дадена държава-членка. Не мисля, че сме достигнали до такова положение в някоя от нашите държави-членки. Но — и това е много интересно — в този член се посочва, че самият Европейски парламент може да активира член 7 от Договора за ЕС. Затова призовавам Европейския парламент да активира член 7 от Договора за ЕС, ако той действително счита, че са налице достатъчно доказателства.

Трети въпрос: много членове на ЕП от всички политически партии — мисля, че в Парламента има относително единодушие по този въпрос — отправят искания за директива на ЕС относно плурализма на медиите и тяхното концентриране.

(Председателят още веднъж толи за тишина)

Това е основен въпрос, който трябва да бъде обсъден в дълбочина. Може би си спомняте, че Европейската комисия започна работа по проекта за въпросната директива през 90-те, и ще си спомните също така, че всички държави-членки без изключение по това време бяха против директивата, тъй като се считаше, че тя е извън компетенциите на ЕС.

Е, може би ситуацията днес се е променила и повечето държави-членки ще бъдат на мнение, че това може да бъде включено в компетенциите на ЕС. Разбира се, възможно е да се стигне до такова много широко тълкуване на Договора, за да се позволи на ЕС да реши въпроса. Още преди да започне дори да мисли за това обаче Комисията трябва да има убедителната подкрепа на целия Европейски парламент. Искам Европейският парламент да посочи ясно кои вътрешни проблеми на пазара желае да бъдат уредени с тази директива.

Знаете, че лично аз, като член на ЕК, нямам проблеми с контролирането. През последните пет години контролирах, когато това беше необходимо. За да направим това обаче, се нуждаем от ясни доказателства за въпросите, на които искаме да отговорим. Ще реши ли законодателството проблемите, за които всички вие мислите днес? Можем ли да обосновем това съгласно настоящите компетенции на ЕС? Съществува ли ясно трансгранично измерение? Има ли ясно измерение, засягащо вътрешния пазар, защото — спомнете си — законодателството, което вече представихме, засяга изцяло правната основа на вътрешния пазар.

Всичко това трябва да бъде изяснено преди да започнем законодателен процес. Затова приканвам Парламента да обсъди въпроса сериозно. Приканвам Парламента да отговори на въпросите в доклад по собствена инициатива, приет от мнозинството от членовете на ЕП. Тогава Комисията ще премине към следващия етап.

Междувременно Комисията изпълни своята домашна работа, като създаде показатели за риска, които ще ни помогнат да анализираме по обективен начин целия този проблем във всички държави-членки. Мисля, че в крайна сметка Парламентът желае точно това. Това иска и другата институция, защото не желаем нашите основни свободи да бъдат използвани за политически цели. Искаме тези свободи да бъдат право. Искаме тези свободи да бъдат основна ценност и да бъдат третираны по този начин.

(Ръкопляскания)

Председател. – Г-жо член на Комисията, приемоте от името на залата моите извинения за шума по време на Вашето изказване в отговор на коментарите на колегите.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Г-жо председател, преди да споделя моите лични забележки, искам да повдигна въпроса за реда. Не мисля, че от член на Комисията или Съвета, или дори на Парламента, трябва да се очаква да говори пред Парламента в условията, в които беше поставена г-жа Рединг току-що. Това просто е неприемливо.

(Ръкопляскания)

Затова моля Бюрото да помисли как можем да сложим край на това позорно положение, при което по време на заключителните етапи на разискванията и продължаващите изявления е възможно да се водят разговори, като например между заместник-председателя Vidal-Quadras и негов бивш колега там горе, които не се интересуват от абсолютно нищо друго освен от своите двустранни отношения. Не считам, че това е приемливо. Моля отново Бюрото да обърне внимание на този въпрос.

Сега искам да направя коментар относно нещо, което г-н Weber каза. Г-н Weber се обърна лично към мен в разискването относно свободата на печата в Италия, повдигайки темата за медийните интереси на германската Социалдемократическа партия (СДП).

(Оживление)

Като член на Парламента, но също така и като член на изпълнителното ръководство на моята партия, искам да кажа, че изпитвам известно съчувствие към г-н Weber. Всеки, който е загубил толкова много гласове като Християнсоциалния съюз (ХСС) в Бавария и моята партия, трябва да гарантира, че може да привлече вниманието.

(Оживление)

Искам само да отбележа, че настоящото участие на СДП в медиите е резултат от реституцията на германските медии след отчуждаването им от нацистите и комунистите в ГДР. Ние, германските социалдемократи, се гордеем с нашите медийни интереси.

Joseph Daul (PPE). – (FR) Г-жо председател, искам да спомена само още един въпрос, който засяга целия Парламент: във вторник, 18 септември, напускайки Европейския парламент в 23,00 ч., г-жа Niebler е била обект на жестоко нападение. Тя е била съборена на земята, а телефонът, парите, кредитните карти и документите ѝ са били откраднати. По-сериозният факт обаче е, че белгиец, собственик на ресторант, се е притекъл на помощ и е извикал линейка и полицията. Половин час по-късно е пристигнала линейка, която е оказала лекарска помощ на г-жа Niebler. Много добре. Половин час по-късно полицията все още не е била пристигнала. Все още очакваме това да стане. Затова призовавам председателя на Парламента да се намеси, защото това е третото нападение, което полицията не успява да проследи. В този град не е гарантирана нито личната безопасност,...

(Ръкопляскания)

...нито реакцията на органите. Призовавам за убедителната намеса на председателя на Европейския парламент, за да бъде получен отговор относно това нападение.

(Ръкопляскания)

Председател. – Г-н Daul, за съжаление, както казахте, подобни епизоди са ставали в редица случаи и по тази причина ги считам за неприемливи.

Разискването приключи.

Гласуването ще се проведе по време на втората месечна сесия през октомври.

Писмени изявления (член 149)

Véronique Mathieu (PPE), *в писмена форма.* – (FR) Изключително трудно е за член на ЕП да наблюдава отправянето на обвинения срещу демокрация като Италия, каквато е целта на разискването. Свободата на печата е една от основните свободи, залегнали в член 21 от италианската конституция. В Италия има частни и обществени вестници, които отразяват всички политически тенденции.

От уважение към хилядите хора, страдащи от потисничество и липса на свобода на изразяване в много страни по света, цинично е италианският режим да е описван като режим, унищожаваш свободата. Нещо повече, една от основните характеристики на всяка правова държава е, че тя осигурява достъп до правосъдие за всеки гражданин, който се чувства ошетен. Затова фактът, че премиер на република, който е оклеветен в националните вестници, е избрал съдебния път, за да атакува противниците си, а не успоредни начини, характерни за недемократичните режими, потвърждава доброто състояние на италианската демокрация.

И на последно място, особено важно е да се отбележи, че Европейският парламент не трябва да се превръща в зала, в която да се уреждат спорни национални въпроси без връзка с компетенциите на Общността. Националните разисквания трябва да се провеждат на национално ниво.

Iosif Matula (PPE), *в писмена форма.* – (RO) Свободата на изразяване е залегнала сред демократичните критерии, които установихме като основа на Европейския съюз. Всяка държава-членка трябва да поеме своята отговорност и да изпълни критериите от Копенхаген, включително в политическата област. Счита се обаче, че европейските институции не трябва да се използват, по какъвто и да е начин или в каквато и да е форма, като форум за уреждане на вътрешни политически спорове. Днес обсъждаме въпроси, свързани с вътрешната политика на държава-членка, докато тя има действащи демократични институции. Лично аз подкрепям безрезервно абсолютната свобода на печата. Същевременно тази свобода носи със себе си и най-голямата отговорност за всеки редакционен екип — да предоставя точна информация на обществото. В залата бяха отправени призови за по-строго регулиране на общностно ниво на концентрирането на собствеността на медии и плурализма. Не трябва обаче да забравяме, че държавите-членки изразиха несъгласието си с директивата, тъй като тя не попада в обхвата на компетентността на ЕС. Въпреки това Европейската комисия публикува списък от показатели за оценка на плурализма на медиите, изготвен въз основа на независимо проучване. Счита се, че за нас е важно да отдадем по-голямо значение на въпросните критерии и да ги използваме като отправна точка за бъдеща директива в тази област. Важно е също така да се опитаме да намерим решения вместо да отправяме обвинения.

Tiziano Motti (PPE), *в писмена форма.* – (IT) Да се твърди, че в Италия няма свобода на информацията е опортюнистична обида срещу една от най-големите демокрации на Запада, служеща като инструмент за преследването на други цели. Няма свобода на информацията в държави, в които диктаторските режими не позволяват на своите граждани да разширяват знанията си за ежедневни събития, избирайки най-достоверния според тях източник. В днешни времена интернет има положителното качество в традиционно демократични страни като Италия да разрушава всички възможни политически, географски, икономически и социални бариери пред информацията. В някои страни обаче интернет се цензурира и много уебсайтове, считани за антиправителствени, се забраняват. В тези страни граждански права като свобода на изразяване, на брак и на демонстрации — права, чието значение ние на Запад вече дори не осъзнаваме като значими, защото сме свикнали с тях — не се и доближават до концепцията за неотменимост, която се гарантира от нашата Конституция, просто защото те не съществуват. Европейският парламент трябва да бъде място на израстване, на разискване и на обмен на най-добри практики между държавите-членки. Той не може да бъде сведен до елитна театрална сцена, където влизат за първото представление на малки стари провинциални театри е безплатен. Ако разискването за свободата на печата в Европа трябва да се води в Европейския парламент, тогава нека да бъде така, но то трябва да бъде конструктивно и достойно за престижната институция, към която имаме честта да принадлежим.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *в писмена форма.* – (RO) Член 1 от Европейската харта за свободата на печата гласи, че свободата на печата е от първостепенно значение за демократичното общество и че всички правителства имат задължението да я подкрепят и защитават, да зачитат нейното многообразие и политическа, социална и културна мисия. Изглежда, че г-н Берлускони не само отрича една от основните ценности на демократичното общество, но също така използва своето влияние, за да манипулира общественото мнение. В Италия, както и в други страни, голяма част от вестниците се притежават от физически лица, контролирани от определени политици, налагащи своята политика на управление, от която собствениците не могат да се отклоняват. В други страни правителството финансира вестници с парите на данъкоплатците и ги използва за своя изгода. В Европейския съюз, който защитава демокрацията и насърчава демократичните ценности в цял свят, не трябва да позволяваме свободата на печата да бъде ограничена. Ето защо призовавам Европейската

комисия да предложи в близко бъдеще директива относно свободата на печата, която по-специално да има за цел да ограничи политическата намеса в средствата за масово осведомяване и да попречи на създаването на монополи в тази област.

ПОД ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО НА: г-жа WALLIS

Заместник-председател

6. Одобряване на протокола от предишното заседание: вж. протокола

7. Време за гласуване

Председател. – Следващата точка е гласуването.

(За резултатите и други подробности относно гласуването: вж. протокола)

7.1. Мобилизиране на средства от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз: Италия, земетресение в Абруцо (A7-0021/2009, Reimer Böge) (гласуване)

7.2. Предотвратяване и уреждане на спорове за компетентност по наказателни производства (A7-0011/2009, Renate Weber) (гласуване)

– Преди гласуването:

Renate Weber (ALDE). – (EN) Г-жо председател, в изменение 6 на съображение 18 се добавя следният текст в края на изречението: „освен ако е строго необходимо за предотвратяване и уреждане на спорове за компетентност при прилагането на настоящото рамково решение“.

(Устното предложение за изменение се приема)

7.3. Назначения в специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза (гласуване)

7.4. Среща на високо равнище на Г-20 в Питсбърг (24–25 септември) (гласуване)

– Преди гласуването на изменение 13:

Sven Giegold (Verts/ALE). – (EN) Г-жо председател, искаме да направим следното устно предложение за изменение на изменение 13: „Призовава за разработване на отчитане на всяка отделна държава, което да предоставя на инвеститори, заинтересовани страни и данъчни органи общ поглед върху всяко едно дружество майка от една група, като по този начин се предоставя по-ефективен и прозрачен общ поглед върху решенията, взети във връзка с данъците“.

(Устното предложение за изменение се приема; впоследствие изменение 13 се отхвърля)

7.5. Последиците от глобалната финансова и икономическа криза за развиващите се страни и за сътрудничеството в развитието (гласуване)

Председател. – Гласуването приключи.

8. Обяснение на вот

– Устни обяснения на вот:

– Доклад: Renate Weber (A7-0011/2009)

Jan Březina (PPE). – (CS) Г-жо председател, Чешката република беше една от инициаторките за внасянето на проекта за рамково решение на Съвета относно предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства и това показва, че Чешката република отдава голямо значение на съдебното сътрудничество. С оглед на чувствителността на въпроса обаче трябва да се гарантира, че това сътрудничество се осъществява в рамките на пълномощията, които се дават на Европейския съюз в учредителния Договор. Това е настоящият случай. Една от слабостите, от друга страна, е относително голямата неопределеност например липсата на крайни срокове за получаване на отговор от органа, към който е отправено искането, както и липсата на критерии за определяне на най-подходящия съдебен орган, който да разгледа наказателното производство. Друг недостатък е лошата интеграция в Еуроюст, въпрос, който трябва да е във фокуса на вниманието. Като орган за европейско сътрудничество в съдебната област Еуроюст има далеч по-голям скрит потенциал, отколкото ролята, която му се отрежда в проекта за рамково решение, което дори не предвижда изискване Еуроюст да бъде информиран, когато се решават въпроси, свързани с наказателно преследване на трансгранични престъпления в една държава-членка.

Philip Claeys (NI). – (NL) Г-жо председател, гласувах срещу този доклад, но не защото съм против обмена на информация между националните органи във връзка с наказателни производства. Идеята да се установи дали се водят паралелни производства за същите деяния в други държави-членки е добра.

Решително се противопоставям обаче на федералисткия тон на различните изменения. Вземете например изменение 3, което изрично отнема на всяка държава-членка правото да решава кои органи са компетентни да действат. В никакъв случай не съм против Еуроюст, но той не трябва да се превръща в „суперинституция“.

– Предложение за обща резолюция: Среща на високо равнище на Г-20 в Питсбърг (24–25 септември) (RC-B7-0082/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Г-жо председател, гласувах в подкрепа на резолюцията. Доволен съм да видя, че Европа и най-силните държави не подценяват сериозността на ситуацията, в която всички ние се намираме, и не се стремят към универсален подход. Кризата е предизвикана от множество сложни и взаимосвързани фактори и лесен изход няма да има.

Световната финансова криза също така ни дава добра възможност да преразгледаме нашите приоритети и действия, особено в дългосрочното управление на устойчивото икономическо възстановяване. Имаме ангажменти към нашите граждани. Те очакват от нас да накараме икономиките отново да работят на пълни обороти, за да гарантираме ефективното функциониране на капиталовите пазари и кредитирането, да решим проблемите с безработицата и създаването на работни места и да защитим хората, особено най-бедните и най-уязвимите. Това няма да бъде лесно, но аз вярвам, че се движим в правилната посока.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Г-жо председател, ние предлагаме много сериозно да влошим кризата. Причината за финансовата криза беше прекомерната държавна намеса: на първо място, защото лихвените проценти умишлено бяха поддържани твърде дълго на твърде ниски нива, по-скоро политическо, отколкото пазарно решение — в което всички централни банки бяха съучастници — и след това, защото съвсем скоро, още миналата година, законодателите настоятелно призоваваха кредиторите да осигурят повече по-евтини заеми.

И така, лидерите на Г-20 се събират и казват: „Какво е решението? Още държавна намеса.“ Предполагам, както беше отбелязал Марк Твен някога, че ако всичко, което имаш, е чук, всичко започва да ти прилича на пирон. Истината обаче е, че всички предприети действия в най-добрия случай са безполезни, а в най-лошия — активно допринасят за влошаването на нашето положение: пакетите от спасителни мерки, национализациите, престореното преследване на данъчните убежища (с което понятие всъщност се имат предвид страните с по-конкурентни данъчни ставки от техните) и масовото разширяване на компетентността на държавата под предлог „извънредни обстоятелства“. А сега искаме да реформираме цялата финансова система. Ще завърша с думите на моя покоен сънародник съдия Asprey: „Реформа? Не са ли нещата вече достатъчно зле?“

Lena Ek (ALDE). – (EN) Г-жо председател, искам да отбележа две неща по повод на последното гласуване относно срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг. Съжалявам и мисля, че е жалко, че в тази резолюция, както и в материалите от срещата на високо равнище на Г-20, има толкова малко за решаването на кризата с климата. Споменава се също така и данъкът на Тобин, който считам, че може да се окаже нов начин на финансиране на развитието и подпомагане на развиващите се страни във връзка с проблемите с климата.

Причината, поради която не гласувах за измененията, е, че те са формулирани по много старомоден начин, като че ли обсъждането на данъка на Тобин се води преди 20 години. Съвременният начин на разискване по

въпроса дали това е нов източник на финансиране за Организацията на обединените нации има друга цел и аз се надявам по-късно да се върна на този въпрос в залата.

– Предложение за резолюция: Последствията от глобалната финансова и икономическа криза за развиващите се страни и за сътрудничеството в развитието (B7-0078/2009)

Zigmantas Balčytis (S&D). – (EN) Г-жо председател, подкрепих резолюцията, защото считам, че е време всички участници да поемат своите отговорности и да изпълнят ангажиментите си към развиващите се страни. Вярно е, че глобалната икономическа и финансова криза засегна дори най-развитите икономики, но не трябва да забравяме, че тя засегна дори в още по-голяма степен и най-бедните държави. Трябва да имаме предвид, че развиващите се страни не бяха тези, които предизвикаха кризата, а сега те носят това тежко бреме.

Изпълнението на Целите на хилядолетието вече е сериозно застрашено. Силно приветствам декларацията на Г-20 за поемане на колективна отговорност и очаквам да видя как тези обещания се превръщат в реални действия.

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Г-жо председател, подкрепих този доклад, защото считам, че светът се нуждае от нова парадигма — нова парадигма, при която да преминем от процес на вземане на решения, ориентиран изцяло към парите и печалбите, към процес, в центъра на който стои човекът и обществото, и от логиката на конкуренцията към логиката на справедливостта.

Приемам този доклад най-малко като едно семенце. Не казвам, че той подкрепя изцяло новата парадигма, но поне съдържа семената на новата парадигма по-специално в параграф 5, който гласи: „Счита, че съществува спешна необходимост от радикална политическа реформа с оглед на преодоляването на системните причини за продоволствената и финансовата криза чрез установяване на нови, демократични и прозрачни разпоредби за международната търговия, както и за международната финансова система“.

Вярвам и се надявам, че приемаме това много сериозно. Причините за кризата са фундаментални и ние наистина трябва да ги разгледаме систематично и радикално. Нуждаем се от радикално нова парадигма.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Г-жо председател, гласувах в подкрепа на резолюцията. Глобалната финансова и икономическа криза наистина засегна всички страни, но тя оказа особено пагубно въздействие върху най-бедните. Кризата повлия отрицателно на всички техни източници на финансиране, а те не могат да съхранят постигнатото без външна помощ.

Кризата заплаши Целите на хилядолетието, които трябва да бъдат постигнати до 2015 г. Затова подкрепям плана за прилагане, по-рано от планираното, на 8,8 милиарда евро помощ за развитие на бюджетна помощ и бързи мерки за финансиране на селското стопанство, както и предложението за отпускане на 500 милиона евро за разходи за социални грижи. Не подкрепих членовете от резолюцията относно данъка на Тобин.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Г-жо председател, гласувах в подкрепа на резолюцията и за измененията относно въвеждането на данъка на Тобин.

Причината за това е съгласуваността с личните ми убеждения. Още през 2002 г., когато бях член на баския парламент, той прие решение, в което посочи, че счита за необходимо да бъде преодоляно явлението международно движение на капиталите съобразно тяхното социално-икономическо въздействие по цял свят, че трябва да въведем критерии и механизми, за да осигурим известни механизми за наблюдение и подпомагане на човешкото развитие и на равновесието в околната среда, както и за преодоляване на неравенството между хората и социалните слоеве, и че имаме задължението да създадем механизми за ограничаване на спекулативните движения.

Също така считахме, че сме длъжни да дадем своя принос за разработването на предложения за решаване на въпроса за демократичния контрол и социалното въздействие на международното движение на капиталите. Изложихме и одобрихме и необходимостта от спешно създаване на т. нар. данък на Тобин, данък върху международните финансови операции, предназначени за помощи за развитие, както и нуждата от установяване на демократични механизми за регулиране на международната система.

От приемането на това решение на баския парламент изминаха няколко години и съм доволна, че Европейският парламент прие резолюция, в която поддържа същия курс.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Г-жо председател, искам да Ви поздравя за умелия, изкусен и прецизен начин, по който упражнявате председателските правомощия.

От петдесет години европейските търговски и селскостопански политики са причина за бедност в третия свят, която може да бъде предотвратена. Едновременно изключваме продукти от държави, за които износът на селскостопанска продукция често е основният източник на приходи, и, за да влошим още повече нещата, изнасяме нашите собствени излишъци — неефективно изсипваме нашите излишъци — на техните пазари. След това се опитваме да успокоим съвестта си с масови програми за помощ, които не служат за подобряване на условията в тези страни, а напротив, нарушавайки разграничението между представителство и данъчно облагане, забавят демократичното развитие в по-голямата част от света.

Ето нещо, което можем да направим утре, което ще има незабавен, положителен и трансформиращ ефект върху страните, за които говорим: можем да отменим общата селскостопанска политика. Най-хубавото е, че това няма да ни струва и стотинка. Напротив, нашите селскостопански производители ще бъдат по-заможни, за нашите селски райони ще се полагат по-добри грижи, данъците ни ще бъдат по-ниски, а цените на хранителните стоки ще спаднат, което ще понижи инфлацията и ще доведе до подобряване на състоянието на световната икономика като цяло.

И в случай, че мислите, че съм забравил, няма да отстъпя и все още считам, че трябва да проведем референдум за Договора от Лисабон: *Pactio Olisipiensis censenda est*. (Договорът да се подложи на гласуване.)

Philip Claeys (NI). – (NL) Г-жо председател, лицемерието и непоследователността на Парламента продължават да ме изненадват. От една страна, в резолюцията правилно се посочва, че е срамно, че най-добрите и най-талантливи хора напускат развиващите се страни и че това изтичане на мозъци е вредно за техните икономики. От друга страна, синята карта на ЕС и центровете за прием за легална миграция в Африка, които сами по себе си причиняват и поддържат изтичането на мозъци, се ползват с подкрепата на целия политически спектър в Парламента. В крайна сметка опитът показва, че „циркулярните мигранти“ остават в Европа. Но има и много други причини, поради които гласувах против тази резолюция, като например искането за все повече и повече помощ за развитие от ЕС. Ако Европа въобще трябва да играе някаква роля в сътрудничеството за развитие, то тази роля трябва да бъде на координатор на държавите-членки, а не на донор.

Edward Scicluna (S&D). – (MT) Голяма част от работата, която Европейският парламент и другите правителства извършват в тази област, е под формата на „противопожарни мерки“. Превантивни мерки се предприемат с оглед на изменението на климата. Трябва обаче да работим превантивно и по отношение на по-слабото развитие. Много от имиграционните проблеми, пред които сме изправени, не са политически, а икономически, особено в Средиземноморието, и затова трябва да предоставим помощ, за да избегнем разрастването на проблема.

– *Писмени обяснения на вот:*

– **Доклад: Reimer Böge (A7-0021/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), в писмена форма. – (RO) Гласувах в подкрепа на направеното от Италия искане за помощ, свързано с мобилизиране на средства от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз за възстановяване на региона Абруцо, който до голяма степен беше разрушен от земетресението през април 2009 г., по хуманитарни съображения, засягащи държава в беда. Като се има предвид причината, поради която този инструмент съществува на ниво Европейски съюз, а именно справяне с природни бедствия и израз на солидарност със засегнатите от бедствието региони, искам да обърна внимание на необходимостта от по-бързи процедури за предоставяне на исканите средства на разположение на засегнатите държави.

Louis Bontes, Barry Madlener and Laurence J.A.J. Stassen (NI), в писмена форма. – (NL) Нидерландската Народна партия за свобода (PVV) подкрепя оказването на помощ при извънредни ситуации, но тази помощ следва да бъде предоставяна от държавите-членки, а не от Европейския съюз.

David Casa (PPE), в писмена форма. – (EN) През април 2009 г. в Италия имаше земетресение, което причини големи щети. Поради тази причина Комисията предложи да бъдат мобилизирани средства от Европейския фонд „Солидарност“ (ЕФС) в полза на Италия. Събитията, които станаха в Италия, са наистина трагични. Затова съм съгласен, че мобилизирането на средства от ЕФС е оправдано, и гласувах в подкрепа на тази резолюция.

Edite Estrela (S&D), в писмена форма. – (PT) Гласувах в подкрепа на доклада Böge относно мобилизирането на средства от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз в полза на Италия, защото считам, че Европейският съюз трябва да отговори възможно най-бързо на искането за помощ на тази държава, за да смекчи трагичните последици от земетресението, което засегна италианския регион Абруцо през април 2009 г., отнемайки живота на 300 души и причинявайки особено големи щети.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Както имах възможността да кажа и по-рано, считам, че солидарността между държавите-членки и по-специално европейската подкрепа за пострадалите от бедствия държави е ясен знак, че Европейският съюз вече не е просто свободна търговска зона. Приемайки специални инструменти за помощ като фонд „Солидарност“ на Европейския съюз, ЕС показва, че може да запази сплотеността си в лицето на трудностите, в ситуации, които поставят особено големи изисквания с оглед на човешките и материални ресурси. Затова искам още веднъж да приветствам и да изразя своята подкрепа за мобилизирането на средства от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз във връзка с подпомагането на жертвите на земетресението, което засегна италианския регион Аbruцо през април 2009 г.

Ще изтъкна отново, че ми се иска фонд „Солидарност“ на Европейския съюз да не се използва прекалено често — в смисъл да няма много сериозни ситуации в Европа — но също така и желанието си неговата структура и достъпност да се подобряват непрекъснато и да се оценяват често, за да отговарят на всички потенциални действителни потребности по начин, който е бърз, а не бюрократичен.

João Ferreira (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Докладът одобрява мобилизирането на средства от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз в полза на Италия след земетресението през април, което отне живота на 300 души и причини изключително сериозни щети. Общият размер на преките щети, причинени от земетресението, се оценява на повече от 10 милиона евро. То се класифицира в съответствие с критериите за намеса на Фонда като „голямо природно бедствие“ и като такова попада в основното приложно поле на правното основание.

Затова Комисията предложи мобилизиране на обща сума от 493 771 159 евро от фонд „Солидарност“ на Европейския съюз. Нека не забравяме, че предложеното изменение на разпоредбите, които се установяват от Фонда, беше внесено от Комисията и отхвърлено от Парламента през май 2006 г. и все още се разглежда от Съвета.

Според нас е важно, наред с друго, да се гарантира, че регионалните бедствия ще продължат да отговарят на условията за допустимост или дори да се осигури възможност предвид спецификата на засегнатите Средиземноморието природни бедствия за адаптирането на този фонд — по отношение на времето за реакция и допустимите дейности — според специфичните нужди във връзка с природни бедствия като суша и пожари.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *в писмена форма*. – (RO) Днес гласувах в подкрепа на доклада Вöge относно мобилизирането на средства от фонд „Солидарност“ в полза на Италия. Приветствам факта, че докладът беше включен в дневния ред въпреки трудностите. В бъдеще административният орган на Парламента трябва да предвижда случаи като този, който разглеждаме днес. Отлагането на гласуването на доклади, които имат сериозни последици за европейските граждани, не може да се оправдава с технически причини. Европейската комисия трябва да направи преглед на процедурите за мобилизиране на средства от фонд „Солидарност“ с оглед на ускоряване на плащането на безвъзмездни средства. Трябва да бъде създадена система за авансови плащания, извършвани въз основа на незабавната първоначална оценка на понесените преки загуби. Окончателното плащане след това трябва да се прави въз основа на окончателните изчисления на преките загуби и на доказателствата за предприетите превантивни мерки в резултат от бедствието.

David Martin (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Гласувах в подкрепа на изменение 7. Доволен съм, че провеждането на гласуването беше организирано бързо, и се надявам, че поисканите от Италия средства ще бъдат налични възможно най-скоро, за да бъде предоставена незабавна и ефективна помощ.

Barbara Matera (PPE), *в писмена форма*. – (IT) Искам да поздравя Парламента за блокиране, по мое искане, отлагането на гласуването вчера относно мобилизирането на средства от фонд „Солидарност“ за земетресението в Аbruцо, станало през април, което причини много тежки човешки и материални загуби. Наистина нямаше причини за отлагане (дори и само с две седмици) на гласуване, което има толкова голям ефект върху живота на европейските граждани в затруднено положение.

Европейската комисия много бързо проведе предварително разследване, като отпусна на Италия точната поискана сума, а именно 493 771 159 евро. Това може да се окаже най-високата сума, отпускана до момента от Фонда. Затова с гласуването Парламентът показва изцяло своята сплотеност и солидарност със засегнатото население. Обикновено за мобилизирането на средства от Фонда са необходими средно около 18 месеца. Този път достигнахме много бързо етапа на консултации в Парламента, като се има предвид, че земетресението стана само преди пет месеца. Затова искрено се надявам, че Комисията и Съветът ще съкратят възможно най-много сроковете за останалата част от процедурата и ще гарантират, че Италия ще може да получи достъп до средства до края на годината.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Последствията от земетресението в Аbruцо бяха опустошителни и трагични, а одобреното днес финансиране, разбира се, не може да компенсира причинените от природното бедствие ужасни загуби на човешки живот или физическо разрушаване на общностите. Въпреки това финансирането от фонд „Солидарност“ на ЕС ще доведе до реална промяна за региона и неговото дългосрочно възстановяване. Съществуването и ефективното функциониране на Фонда е израз на солидарността между държавите-членки на Европейския съюз. Програмите и механизмите за изпълнение на практически мерки ни правят по-силни като съюз и ни помагат да се справим по-добре с кризите независимо дали те са икономически трусове или природни бедствия. Трябва да продължим да подкрепяме въпросните практически мерки за оказване на помощ на държавите-членки през периоди, когато те наистина се нуждаят от това. Политиката ни позволява да влияем и контролираме събития, но за събития като природните бедствия, излизащи извън обхвата на политиката, можем да разработим тези важни механизми, които да ни помогнат да се справим с кризите.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), *в писмена форма*. – (PL) В лицето на трагедията, в която хора са изгубили свои близки, а в много случаи и всичко притежавано от тях, и един красив град с древна история е разрушен, подкрепянето на подобно предложение е просто жест на любезност. Фонд „Солидарност“ на ЕС е пример за ефективно, съвместно действие от страна на ЕС в случай, когато един от неговите членове е бил засегнат от подобна трагедия. Фонд „Солидарност“ на ЕС позволява предоставянето на бърза, извънредна помощ и без съмнение е положителен знак за гражданите.

Derek Vaughan (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Приветствам положителния вот за отпускането на средства за жертвите от земетресението в Аbruцо. Нашата реакция при природни бедствия като трагедията, която видяхме в Италия, трябва да надхвърли сферата на политиката. Предприемането на действия, за да се помогне на жертвите на тази катастрофа да изградят отново своя живот, дом и бъдеще, със сигурност е нещо, с което всеки член на Парламента, който има и капка човечност, би се съгласил.

Фонд „Солидарност“ на ЕС ни позволява да действаме като общност, за да облекчим нещастieto и страданията. От неговото създаване Фондът е бил използван, за да помогне на хора в повече от половината държави-членки на ЕС и при над 20 бедствия от наводнения до горски пожари, суша и вулканични изригвания. Отбелязвам също, че народът на Уелс е сред тези, които се възползваха от финансиране след ужасните наводнения през 2007 г.

Въпреки това трябва да бъдат разгледани приходите на Фонда, като има убедителни основания да се разреши той да има свои собствени ресурси, така че други проекти да не бъдат засегнати от мобилизирането на средства от него.

Надявам се, че по някакъв начин тези пари може да помогнат за възстановяването не само на сградите, но и на унищожените общности.

– Доклад: **Renate Weber (A7-0011/2009)**

Elena Oana Antonescu (PPE), *в писмена форма*. – (RO) Подобряването на съдебното сътрудничество при наказателни производства между органите с успоредни компетенции е особено важна мярка. Ако довелите до извършването на нарушение действия попадат под юрисдикцията на две или повече държави-членки, наказателното производство трябва да се води в най-подходящата юрисдикция, като е важно да се създаде обща, единна рамка за избор на въпросната юрисдикция по обективен и прозрачен начин. Неуспешното прилагане на принципа *ne bis in idem*, който е включен в Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение, нарушава основни права и противоречи на целта на ЕС да се създаде общо пространство на свобода, сигурност и правосъдие. Докладът, който подкрепих, заздравява гаранциите за спазването на този принцип в цялото европейско съдебно пространство, а не само като част от националните производства. Ето защо приветствам приемането на доклада на вчерашната сесия.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *в писмена форма*. – (LT) Гласувах в подкрепа на доклада, тъй като споровете за компетентност трябва да бъдат уреждани възможно най-ефективно, стремежи се да бъде постигнат консенсус. Трябва да бъдем доволни, че принципът *ne bis in idem* е гарантиран на територията на националните съдилища. Буди съжаление фактът, че докладът не предвижда методи за решаване на спорове за компетентност, определящи държавата, която следва да упражнява компетентност. Ролята на Евроюст също не е ясно дефинирана. Въпреки това докладът е стимул за стремеж към други важни решения в областта на свободата на гражданите, правосъдието и вътрешните работи.

David Casa (PPE), *в писмена форма*. – (EN) Във все по-глобализиращия се свят и съществуването на 27 държави-членки на ЕС вероятността от възникване на спорове за компетентност е голяма и може да породит трудности. Затова гласувах положително.

Carlos Coelho (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Считам, че повишаването на ефективността на наказателните производства при същевременно гарантиране на доброто правораздаване е от съществено значение. Това рамково решение ще помогне за предотвратяване и решаване на спорове за компетентност, ще гарантира, че производствата се завеждат пред най-подходящата юрисдикция, и ще направи по-прозрачен и обективен процеса на избор на наказателна юрисдикция в ситуации, при които събитията попадат в рамките на компетентността на повече от една държава-членка.

Надявам се, че по този начин може да се предотврати воденето на паралелни и излишни наказателни производства, без обаче това да доведе до увеличаване на бюрокрацията, когато става въпрос за дела, при които бързо може да бъдат намерени по-подходящи възможности. Например в случаите, когато държавите-членки вече са въвели по-гъвкави инструменти или споразумения, те трябва да имат предимство. Всъщност възникването на ситуации, при които едни и същи хора може да бъдат предмет на паралелни наказателни процеси, отнасящи се до едни и същи събития в различни държави-членки, може да доведе до нарушения на принципа *ne bis in idem*, който трябва да се прилага ефективно в цялото европейско съдебно пространство. Подкрепям също засиленото участие на Евроюст от началото на процеса.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson and Marita Ulvskog (S&D), *в писмена форма*. – (SV) Ние, шведските социалдемократи, решихме да се въздържим, защото считаме, че самите държави-членки трябва да решат кои органи да бъдат компетентни в процедури за консултации. Считаме също така, че участието на Евроюст трябва да бъде допълващо и второстепенно по отношение на държавите-членки и че мандатът на агенцията не трябва по никакъв начин да бъде разширяван чрез това решение.

Много точки от доклада на Парламента обаче подобряват предложението за рамково решение. Важно е не само за националните органи, а също и най-вече за заподозрените или обвинени в престъпление лица, че са налице ясни срокове, процесуални гаранции и други механизми за защита.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Координираните действия на държавите-членки за предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства са от съществено значение за по-ефективния правораздавателен процес при провеждането на този вид производства. Поради тази причина желателно е наказателните производства, засягащи различни юрисдикции, да бъдат концентрирани в една държава-членка в съответствие с обективни критерии и в името на постигането на необходимата прозрачност, не само за да се предотврати загуба на време и ресурси, но и заради свързаните с това разходи, както и голямото значение на подобряването на съгласуваността и ефективността на производствата.

Затова прекият контакт — който също така следва да се осъществява възможно най-бързо — между компетентните национални органи е изключително важен за определяне на компетентната юрисдикция и съответния трансфер на производството. Във връзка с това е важно по време на наказателното производство да не се забравят правата на обвиняемия, тъй като една от основните цели на Европейския съюз е да осигури на своите граждани пространство на свобода, сигурност и правосъдие без вътрешни граници.

João Ferreira (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (PT) Гласувахме против този доклад, защото неговата цел е засилване на ролята на Евроюст. От правна гледна точка проектът за рамково решение на Съвета защитава по-добре справедливостта на взетите решения преди всичко, защото ясно гарантира принципа *ne bis in idem*: че едно лице не може да бъде осъдено два пъти в едно и също наказателно производство. Въпреки че докладчикът признава този факт, представените изменения засилват ролята на Евроюст в области, които са от изключителната компетентност на държавите-членки. По този начин и чрез очакваната намеса на органа в производството се предвижда Евроюст да бъде по-висш орган спрямо държавите-членки, тъй като им се отнема възможността да постигнат съгласие за това кой има компетентност над производството.

Не считаме за приемлива обосновката, че всичко това е „загуба на време и ресурси“. Прехвърлянето към ЕС на компетентността на държавите-членки в областта на правосъдието, както и в други области, отслабва техния суверенитет и е установено, че не е в интерес на обществото с оглед на защитата на неговите права, свободи и гаранции. Според нас това е още един пример именно за същото.

Bruno Gollnisch (NI), *в писмена форма*. – (FR) Принципът *ne bis in idem* — според който едно лице не може да бъде осъдено два пъти за едно и също престъпление — е основен правен принцип в условията на демокрация. Аз самият съм жертва на нарушаването на този принцип във Франция, тъй като по заповед на правителството

срещу мен все още се води производство по въпрос, по който същевременно съм оправдан напълно от Касационния съд.

Отдавам това по-специално на злоупотребата с власт от страна на г-жа Wallis, докладчика относно моя имунитет, която позволи да бъдат използвани всички възможни трикове, за да се свалят имунитетът ми, защита, на която имам право, ако се следват нормите на справедливостта, морала и съдебната практика на Парламента.

Докладът на г-жа Weber обаче няма за цел да предотврати тези случаи на *ne bis in idem*. За тази цел има европейска конвенция от 2000 г., която действа, както изглежда, задоволително за практикуващите и е в съответствие с принципите на правовата държава.

Но основната цел на доклада на г-жа Weber е да предостави на Евроюст, който мнозина желаят да се превърне в европейска прокуратура, правомощията да контролира и да определя националните компетенции. Ето защо гласувахме против доклада.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *в писмена форма*. – (EN) Гласувах в подкрепа на доклада на г-жа Weber относно предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства. Тежката престъпна дейност придобива все по-трансграничен характер и ЕС играе важна роля в борбата с тези деяния. По-ясните процедури за обмен на информация при наказателни производства ще засилят сътрудничеството между държавите-членки и ще подобрят възможностите на отделните държави за борба с престъпността. Основните права винаги трябва да се вземат под внимание и според мен докладът на г-жа Weber усъвършенства предложеното рамково решение.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (EN) Реших да се въздържа при окончателното гласуване. Въпреки че при гласуването ан блок имаше някои добри изменения относно правата на човека (напр. изменения 6 и 15), някои изменения също така прехвърлят компетенции, принадлежащи на държави-членки, на Евроюст (напр. изменения 3, 9, 16, 17 и 18). Считаю, че държавите-членки трябва да ги запазят.

Предложение на Председателския съвет: Назначения в специалната комисия по финансовата, икономическа и социална криза

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Създаването на специална комисия по финансовата, икономическа и социална криза може да се окаже от съществено значение за изграждане бъдещето на ЕС. Опитът на членовете на въпросната комисия е особено важен за осъществяването на задачите и предложенията, които ще бъдат представени от специалната комисия. Считаю, че списъкът на членовете включва уважавани членове на Парламента с богат опит в различните области, които са засегнати от настоящата криза. Затова също могат да допринесат и за обсъждането и представянето на съответни мерки за коригиране недостатъците на финансовата система, които доведоха до сегашната ситуация, имащи важен принос за подготовката за евентуално приемане в бъдеще на надлежно обосновано и по-добро законодателство.

Считаю също така, че комисията трябва да продължи да съществува и след предвидените 12 месеца и че нейният състав може да бъде преразглеждан, за да се даде възможност за мониторинг и оценка на мерките, които ще бъдат приети в контекста на настоящата криза.

- Предложение за обща резолюция: Среща на високо равнище на Г-20 в Питсбърг (24–25 септември) (RCB7-0082/2009)

Regina Bastos (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Доволна съм от договореностите, които бяха постигнати на срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг. Убедена съм, че те са стъпка в правилната посока. Непосредствените приоритети трябва да бъдат осигуряване на силен и устойчив растеж на реалната икономика, създаване на гаранции, че кредитните и капиталови пазари функционират добре, подкрепяне и насърчаване на заетостта и защитаване на хората от отрицателното въздействие на кризата, обръщайки специално внимание на най-бедните и най-уязвими слоеве.

Бързото увеличаване на държавния дълг и бюджетния дефицит будят тревога. Трябва да се затвърди значението на установяването на устойчиви в дългосрочен план публични финанси, за да се избегне прекомерната тежест за бъдещите поколения. Въпреки това буди съжаление липсата на оценка на главните неуспехи в регулирането и надзора, които предизвикаха финансовата криза. От приоритетно значение е да се разбере какво се случи на това равнище и по този начин да се избегне повтарянето на грешки от миналото.

Dominique Baudis (PPE), *в писмена форма*. – (FR) Светът е изправен пред трудно решимо противоречие. От една страна, икономическата криза и нейните социални последици изискват спешни мерки за възстановяване на растеж, водещ до създаването на работни места. Това беше дневният ред на срещата на Г-20 в Питсбърг.

От друга страна — и това ще бъде предизвикателството за конференцията в Копенхаген — също толкова неотложно е и вземането на мерки за борба с изменението на климата чрез намаляване на потреблението на енергия. С други думи, трябва да рестартираме машината и да гарантираме, че тази машина замърсява по-малко. Освен това тези два въпроса не могат да бъдат решени един след друг; и двата са спешни. Възобновяването на икономическата активност е спешен въпрос; ограничаването на последиците от икономическата активност е спешен въпрос. На срещата на Г-20 вчера и на конференцията по изменението на климата утре Европейският съюз трябва да прокара тясна пътека между две еднакви, труднопреодолими заплахи. Европейските институции трябва да бъдат учредени възможно най-скоро съгласно Договора от Лисабон, приет от 27-те държави в Съюза. Печелейки време, за да отложи този момент, чешкият президент г-н Клаус носи голяма отговорност към 500-те милиона граждани на Съюза.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *в писмена форма.* – (LT) Европейският съюз се нуждае от по-строг надзор на финансовите пазари, за който да отговаря една институция (Г-20). Важно е да се осигури дългосрочна фискална стабилност, така че тежестта за бъдещите поколения да не бъде прекалено голяма, и да се създадат повече работни места, а хората да бъдат защитени от въздействието на кризата. Особено важно е да се даде приоритет на създаването на работни места, на осигуряването на растеж на голям и стабилен реален сектор на икономиката, на осигуряването на добра защита на капиталовите пазари и кредитната дейност, на запазването и насърчаването на заетостта, както и на защитаването на хората от отрицателните последици от кризата, обръщайки специално внимание на най-бедните и най-силно засегнатите лица. Днес трябва да засилим социалния диалог на всички равнища, като се опитаме да избегнем намаляването на заплатите и да гарантираме, че заплатите се увеличават пропорционално на нарастването на производителността. Създаването на нови работни места трябва да се разглежда като най-важната цел.

Pascal Canfin (Verts/ALE), *в писмена форма.* – (EN) Групата на Verts/ALE гласува в подкрепа на резолюцията относно Г-20 поради няколко причини, сред които: позовавайки се на необходимостта от разработване на нови индикатори, които не се ограничават до БВП, ЕП дава ясен сигнал, че „икономическото възстановяване“ не трябва да се основава на подхода „запазване на статуквото“, като това е в съответствие с нашето искане за разработване на нов зелен курс; в резолюцията се подчертава необходимостта от уреждане в многостранна рамка на световните дисбаланси, по-специално дисбалансите във валутните курсове и нестабилността на цените на стоките; резолюцията дава положителен знак относно въвеждането на данък върху финансовите операции, което не се е случвало по-рано; що се отнася до финансовата криза, ЕП отправя ясно послание относно международното сътрудничество, което трябва да се стреми към избягването на финансов арбитраж. Подчертава се също така, че модернизирването на правилата за пруденциалния надзор в рамките на Г-20 обхваща подход на „минимална хармонизация“, който не трябва да пречи на ЕС да прилага по-високи стандарти; що се отнася до надзора на финансовите сектори, ЕП направи важна стъпка към прилагането на подобрен и централизиран подход по отношение на надзора на финансовия пазар, като крайната цел е създаването на единен орган за финансов надзор.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *в писмена форма.* – (PT) Г-20 пое ангажимент да постигне споразумение на срещата на високо равнище в Копенхаген. Особено важно е ЕС да продължи да играе водеща роля в преговорите с оглед на постигането на по-широка и справедлива договореност. Споразумението от Копенхаген може да стимулира икономическия растеж, да насърчи чистите технологии и да гарантира създаването на нови работни места в индустриализираните и развиващи се страни.

Наличието на съгласие относно предоставянето на финансова и техническа помощ за чиста енергия, възобновяеми енергийни източници и енергийната ефективност в развиващите се страни е от съществено значение за постигането на стабилни договорености в Копенхаген. Важно е да се определи конкретен модел, за да има възможно най-голяма вероятност за сключване на споразумение в Копенхаген. Международното споразумение следва да гарантира общо намаляване на емисиите на парникови газове в съответствие с препоръките в четвъртия доклад за оценка, изготвен от Международната експертна група по изменение на климата (25–40% за 2020 г. в сравнение с 1990 г.), и следва да установи дългосрочно намаление от най-малко 80% за ЕС и другите индустриализирани държави до 2050 г. в сравнение с 1990 г.

David Casa (PPE), *в писмена форма.* – (EN) Срещата на високо равнище на Г-20, която се проведе в Питсбърг на 24 и 25 септември, беше успешна в много области, като например обсъждането на необходимостта от предприемане на мерки по отношение на първопричините за финансовите кризи, за да се гарантира, че подобни събития няма да се повтарят в бъдеще. Съгласен съм с това и гласувах в подкрепа на резолюцията.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark, Anna Ibrisagic and Alf Svensson (PPE), *в писмена форма.* – (SV) Днес гласувахме в подкрепа на резолюцията относно Г-20. Решихме обаче да гласуваме против въвеждането на данък върху финансовите операции, тъй като това ще попречи на натрупването

на капитал в бедните страни и ще препятства развитието и растежа, които през последните 30 години изведоха тези народи и страни от бедността. Също така сме против създаването на международно равнище на антицикличен фонд за заетост, тъй като съществува опасност той да запази стари и остарели структури, като по този начин предотврати растежа и развитието на нови работни места. Това ще наложи въвеждането на международна данъчна и разпределителна система без демократичен контрол и с ясен риск от възникване на всички видове корупция. Важно е засегнатите от кризата хора да могат да получат подкрепа и помощ, но това се извършва най-добре на национално ниво, а не от бюрократична международна система.

Marielle De Sarnez (ALDE), в писмена форма. – (FR) Делегацията на избраните представители на „Mouvement Démocrate“ (група на Алианса на либералите и демократите за Европа — Франция) приветства приемането на резолюцията относно заключенията на Г-20. Чрез този вот Европейският парламент потвърждава, че: ЕС трябва да осигури система за финансов надзор и един финансов орган; трябва да се движим към осигуряването на дългосрочна фискална стабилност, така че да не навредим на бъдещите поколения; непосредствените приоритети трябва да бъдат създаване на работни места и защитаване на гражданите от въздействието на кризата. Гласувахме в подкрепа на изменения 5, 8, 11, 12 и 13 и съжаляваме, че Европейският парламент не предприе повече стъпки по отношение на прозрачността в отчитането, борбата срещу данъчните убежища и ангажиментите в областта на околната среда („нов зелен курс“). Искаме също така да потвърдим нашата ангажираност с данъка върху финансовите операции по модел на данъка на Тобин. Във връзка с това призоваваме Европейския парламент да започне обсъжданията относно дефинирането на този данък.

Frank Engel (PPE), в писмена форма. – (FR) Въпреки че се съгласява с основните насоки, залегнали в резолюцията на Европейския парламент относно срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг — и поради тази причина я одобри — люксембургската делегация на групата PPE иска да изрази някои резерви относно елементи от тази резолюция, които не смята за задоволителни.

На първо място, в заключенията от Питсбърг се посочва, че бенефициерите на спасителните мерки трябва да участват във финансирането на тези мерки. Това не е същото като създаване на данък върху финансовите операции, както се предлага в резолюцията на Европейския парламент. На второ място, препоръчваме система за финансов надзор, която да обедини в бъдеще националните надзорни органи и трите европейски органа, които в момента се създават в рамките на европейската законодателна процедура.

И накрая, важно е да се предотврати широкото използване на възприетото от Г-20 понятие „данъчен рай“. Юрисдикции, които в никакъв случай не са данъчни убежища, са включени на произволен принцип в „сив“ списък, а истинските данъчни оазиси продължават да избягват всички форми на натиск, упражняван от страна на Г-20 и Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР). Определянето на страните с умерено данъчно облагане като „данъчен рай“ няма да ни помогне да достигнем края на кризата, която започна другаде.

Edite Estrela (S&D), в писмена форма. – (PT) Гласувах за резолюцията на Европейския парламент относно срещата на високо равнище на Г-20, която се състоя в Питсбърг на 24 и 25 септември, защото считам, че сегашните икономически трудности трябва да се използват като възможност за популяризиране на целите на Лисабонската стратегия и потвърждаване на ангажимента за борба с безработицата и изменението на климата, както и за създаване на европейска стратегия, която води до икономическо възстановяване и е устойчива в дългосрочен план. Буди съжаление обаче фактът, че предложението за данък върху финансовите операции, подобен на данъка на Тобин, не е прието, тъй като това би позволило да се ограничат прекомерните спекулации и да се подпомогне финансовата стабилност и инвестициите в дългосрочен план.

Diogo Feio (PPE), в писмена форма. – (PT) На фона на предизвикания от световната икономическа криза спад, който имаше много сериозни социални последици, взетите от Г-20 решения стават много важни. Изграждането на финансова система ще бъде възможно именно благодарение на координираните усилия на членовете на Г-20, като това ще допринесе за по-равномерното и устойчиво икономическо развитие в бъдеще, способствайки за предотвратяването на кризи, подобни на тази, която изпитваме в момента.

Ние, в Европейския съюз, не можем да действаме сами, ако приемем правила, които не се споделят от други страни. Те ще поставят европейската икономика в неравностойно положение в глобализирания свят, в който живеем.

José Manuel Fernandes (PPE), в писмена форма. – (PT) Доволен съм от споразуменията, които бяха постигнати на срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг. Поради глобализирането на капитала действията за борба и предотвратяване на нови кризи изискват възможно най-силно международно сътрудничество. Доволен съм от споразуменията, които имат за цел постигане на икономически растеж, насърчаване на заетостта и регулиране на пазарите, и се надявам, че те ще се осъществят „в широк мащаб“. Що се отнася до

данъка върху финансовите операции, който трябва да позволи да бъде упражнен контрол върху прекомерните спекулации и да насърчи дългосрочните инвестиции, той има смисъл, само ако се прилага в световен мащаб.

João Ferreira (GUE/NGL), в писмена форма. – (PT) Приетата днес резолюция е в съответствие с позициите, които вече бяха приети от различни органи на Европейския съюз, включително от Европейския парламент, в опит да се прикрият истинските причини за икономическата и социална криза и чрез активни действия да се ускори и насърчи продължаването и развитието на предизвикателите я политики. Наред с друго, по отношение на така наречения „данъчен рай“ се счита, че „възпрепятства финансовото регулиране“, а се препоръчва само, че е необходимо да се „подобри данъчната прозрачност и обмяна на информация“.

Това, което е необходимо и което не се споменава в резолюцията, е да се прекрати неолибералната политика на либерализиране и приватизиране на услугите, на накърняване на правата на работниците и унищожаване на производствената инфраструктура. Тези политики са виновни за влошаването на условията на живот, задължнялостта, нарастването на безработицата, несигурността на работните места и бедността. Необходимо е да се цени трудът и работниците, да се защитят производствените сектори и обществените услуги, икономическата власт да бъде реално подчинена на политическата власт, да се води борба и да се наказва корупцията и икономическата престъпност, както и да се сложи край на данъчните убежища.

Robert Goebbels (S&D), в писмена форма. – (FR) Гласувах срещу всички изменения, внесени от групата Verts/ALE по резолюцията относно срещата на Г-20, за да протестирам срещу тактиката на групата винаги да отваря закрити разисквания чрез изцяло демагогски изменения. Зелените договориха предложение за обща резолюция и получиха одобрение на много изменения. Въпреки това те не са подписали общата резолюция, за да правят сцени в пленарната зала.

Bruno Gollnisch (NI), в писмена форма. – (FR) Гласувахме против резолюцията относно Г-20 поради една съществена причина: в нито един момент не се поставя под съмнение световната финансова система, която е в основата на кризата. Посочва се дори, че се нуждаем от още по-голямо глобализиране, от още по-голямо либерализиране, чрез така наречената защита на многостранните институции и органи, които трябва да се превърнат в световно правителство.

И все пак отказът да се промени системата означава да се гарантира провалът на малкото полезни и необходими предложени мерки. Опитите системата да бъде спасена на всяка цена в сегашния ѝ вид, с пазари, които се отдалечават все повече от реалната икономика, проправят пътя към други кризи и гарантират, че обявената цел — създаване на работни места — няма да бъде постигната.

Икономиката не е цел сама по себе си: тя е само средство за постигане на политически цели, на напредък в обществата и в човешкото развитие. Докато се подчинявате на нейните предполагаеми правила и се предавате пред така наречените неизменни закони на пазара, никога няма да решите проблемите.

Sylvie Goulard (ALDE), в писмена форма. – (FR) От името на групата ALDE искам да обясня причините, поради които се въздържахме при гласуването относно внесеното от групата Verts/ALE изменение за данък по модела на данъка на Тобин. Нашата група реши да създаде работна група по този въпрос, за да бъде изяснена целта и практическите подробности по данъка. След това, познавайки добре фактите, политическите групи ще могат да постигнат съгласие за общ подход по темата, който да има еднакво значение за всички и който да може да бъде защитаван в съответните международни органи.

Ian Hudghton (Verts/ALE), в писмена форма. – (EN) Гласувах в подкрепа на резолюцията относно срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг. Сегашната икономическа криза е наистина глобална както с оглед на причините за нея, така и с оглед на нейните последици и затова координираните действия на международно ниво са от съществено значение за намирането на решения. Всички национални правителства имат своята роля за тези решения, а съвместните действия на ниво ЕС ще гарантират, че Европа може да бъде в челните редици по пътя към глобално възстановяване. Правителството на Шотландия прокарва програма, която има за цел да подкрепи заетостта и общностите, да заздравя образованието и уменията и да инвестира в иновациите и в промишлените отрасли на бъдещето. Заедно с другите страни в Европа ще успеем да преодолеем предизвикателствата, пред които сме изправени в момента.

Arlene McCarthy (S&D), в писмена форма. – (EN) Аз и моите колеги лейбъристи силно подкрепяме поетия от Г-20 ангажимент да се работи по данък върху финансовите операции. След поетите от данъкоплатците разходи по време на кризата особено важно е финансовият сектор да има пълноценен и справедлив принос за подобряването на публичните финанси. Данъкът на Тобин е пример за данък върху финансовите операции, който се предлага. Не подкрепихме изменение 8, тъй като трябва да разгледаме всички възможности, преди да се ангажираме конкретно с данък от рода на данъка на Тобин. Освен това в изменението се предлага да

бъде разгледана едностранна европейска форма на този данък. Секторът на финансовите услуги е с глобален обхват и нашите усилия трябва да бъдат концентрирани върху намирането на данък върху операциите, който е ефективен и работещ на световно равнище.

David Martin (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Въздържам се от гласуване на изменение 8 относно данък върху финансовите операции. Подкрепям този данък, но считам, че за да бъде ефективен, той трябва да бъде на световно, а не на европейско равнище.

Franz Obermayr (NI), *в писмена форма*. – (DE) Предложението за обща резолюция относно срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг съдържа много положителни елементи. В него например ясно се посочват трудностите, свързани със стимулиращите мерки на фискалната политика, които са изпълнени от повечето държави. През следващите години трябва да се отдава голямо значение на консолидирането на националните бюджети. Приветствам и факта, че се прави опит за овладяване на причините за кризата, като се посочват безконтролните спекулации и липсата на регулиране на финансовите пазари. Това обаче става по повърхностен начин. Не се достига до реалните, необходими реформи. Като се има предвид изключително голямата криза, в която все още се намираме и която, за съжаление, ще ни донесе още много безработни, това е твърде малко. Поради тази причина се въздържам от гласуване.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма*. – (DE) В предложението за резолюция относно срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг изрично се посочва, че кризата е следствие от безразсъдното и безотговорно поемане на рискове от някои финансови институции, както и от пропуските в регулирането на финансовия пазар. Така вратата беше оставена широко отворена за всякакви спекулации. Затова бързото приемане на подходящи правила за пазарите е дори още по-важно. Изложените в предложението идеи в това отношение следва да бъдат силно приветствани в определени моменти. Буди съжаление обаче фактът, че предложението също така подкрепя разпоредбите на Базел II, които, както знаем от опит, доведоха на практика до пресъхването на потока от капитали към малките и средни предприятия. Не мога да подкрепя строгото премахване на банковата тайна предвид многото малки клиенти на банки, поради което реших да се въздържа при окончателното гласуване.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *в писмена форма*. – (PT) На първо място, приветствам факта, че на срещата на Г-20 бяха разгледани толкова важни въпроси като устойчивия икономически растеж, заетостта и евентуалното изменение на климата, което може да застраши възможностите за живот на нашата планета. Това са актуални световни проблеми, възприемани всеобщо като жизнено важни за процеса на растеж в Европа.

Във връзка с това приветствам решението да бъдат запазени стимулите за икономическо възстановяване и показаната ангажираност със стратегия, която да способства за осъществимостта на принципите на Лисабонската програма, по-специално световния интерес към изпълнението на Глобалния пакт за заетост. На този етап е важно да се подчертае спешната необходимост от създаване на антицикличен фонд за заетост на международно равнище и на амбициозни пакети от фискални стимули, които да подкрепят създаването и запазването на работни места, както и на силна социална политика в подкрепа на най-уязвимите групи.

Marit Paulsen, Olle Schmidt and Cecilia Wikström (ALDE), *в писмена форма*. – (SV) Финансовата криза възникна отчасти поради злоупотребяване с доверието на клиентите от страна на банките, както и поемането на прекомерни рискове с парите на клиенти. Считаме, че е необходимо по-обстойно обсъждане относно изпълнението на международните финансови операции. Не считаме, че данъкът на Тобин ще има ефект за предотвратяване на спекулациите, но приветстваме обсъждане на тема как финансовите институции като банки, тръстови и застрахователни дружества могат да помогнат за създаването на сигурен и стабилен финансов пазар. Финансовата криза показва, че за решаването на международните проблеми са необходими международни решения. Затова обсъждането трябва да се води в световен мащаб, а не само в рамките на ЕС.

Paulo Rangel (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Искам да приветствам договореностите, постигнати на срещата на високо равнище на Г-20, за които съм много доволен и които са всеобщо признати като стъпка в правилната посока.

Тъй като бяха обсъдени толкова важни теми като регулирането и надзора на финансовите пазари, както и устойчивостта на публичните финанси, искам да обърна специално внимание на въпроса за устойчивия икономически растеж и заетост.

Доволен съм, че приетите от Г-20 приоритети се основават на устойчивия растеж на реалната икономика, която не само ще бъде двигателът, осигуряващ създаването на работни места, но и ще послужи като гаранция за защита на населението от негативното въздействие на кризата, особено на най-бедните и най-уязвими

слоеве. Доволен съм и от поетия от лидерите на Г-20 ангажимент за преодоляване на кризата със заетостта на международно ниво, като насърчаването на заетостта заема централно място в плановете за възстановяване.

Съжалявам единствено, че Г-20 не успя да постигне споразумение по отношение на борбата срещу изменението на климата в световен мащаб.

Frédérique Ries (ALDE), *в писмена форма*. – (FR) Важно беше след срещата на високо равнище на Г-20 в Питсбърг Европейският парламент да изпрати ясно послание към главните световни лидери. Това е направено чрез приетата днес резолюция, в която се посочва, че въпреки че най-лошият етап от финансовата криза вече е зад нас, без съвместни действия от Европейския съюз, САЩ и Китай последствията по отношение на бюджета и заетостта ще се усещат още дълго време. Същите вече приеха решения относно реформирането на МВФ, надзора на премиите на дилърите, капиталовите изисквания и прозрачността по отношение на сложните финансови продукти, така че срещата на Г-20 не беше напразна.

Въпреки това трябва да бъдат изпълнени най-малко три големи задачи, за да бъде постигнат напредък в контрола върху глобализацията. Първата е наистина да бъде преодолян проблемът с данъчните убежища, толкова много пари липсват от държавните хазни. Втората е да бъде предотвратено завихрянето на парична буря в резултат от стремежа към конкурентни девалвации и поради неуспеха да бъде възстановено равновесието на обменните курсове. Третата е преодоляването на нестабилността на цените на основните стоки, особено на хранителни продукти, тъй като това оказва влияние за повишаването на дисбалансите и бедността в света.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *в писмена форма*. – (PL) Г-жо председател, госпожи и господа, неотдавнашната среща на високо равнище на Г-20 в Питсбърг потвърди постепенното стабилизиране на икономическата ситуация. Въпреки това трябва да се имат предвид проблемите, пред които може да бъдат изправени определени икономики. Срещата беше възможност да се потвърди решимостта на държавите да реформират системата за финансово регулиране. Най-голямата опасност, която не трябва да допускаме, е по-голямо нарастване на безработицата, спад в търсенето и понижаване на производството. Предложените в Питсбърг принципи трябва да бъдат основата за общо световно икономическо развитие. Срещата на високо равнище потвърди необходимостта от по-нататъшна работа за създаването на институции и инструменти за проверки и контрол в различни сектори на световния пазар.

Peter Skinner (S&D), *в писмена форма*. – (EN) Лейбъристката партия в Европейския парламент одобри тази резолюция и даде своята подкрепа за подsigуряването на напредъка, който беше постигнат миналия месец в Питсбърг. Без ангажименти за подобряване на многостранното наблюдение в МВФ и по-голямото участие на икономики, различни от сегашните членове, не може да се предвиди особен реален успех. Резолюцията съдържа много точки, заслужаващи висока оценка, а с внимателно обмисляне може да се очаква постигането на по-голям напредък по отношение на проблемите на финансовата криза.

Nuno Teixeira (PPE), *в писмена форма*. – (PT) На първо място, приветствам факта, че на срещата на Г-20 бяха разгледани толкова важни въпроси като устойчивия икономически растеж, заетостта и евентуалното изменение на климата, което може да застраши условията за живот на нашата планета. Това са актуални световни проблеми, които всеобщо се възприемат като жизнено важни за процеса на растеж в Европа.

Във връзка с това приветствам решението да бъдат запазени стимулите за икономическо възстановяване и показаната ангажираност със стратегия, която да способства за осъществимостта на принципите на Лисабонската програма, по-специално световния интерес към изпълнението на Глобалния пакт за заетост. На този етап е важно да се подчертае спешната необходимост от създаването на антицикличен фонд за заетост на международно равнище и на амбициозни пакети от фискални стимули, които да подкрепят създаването и запазването на работни места, както и на силни социални политики за подпомагане на най-уязвимите групи.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *в писмена форма*. – (EL) Гръцката комунистическа партия гласува против предложението за обща резолюция, внесено от консерваторите, социалдемократите и либералите, защото то е израз на стратегическото желание на монополите да прехвърлят болезнените последици от финансовата криза на капитализма върху работническата класа. В резолюцията политическите говорители на капитализма призовават буржоазните правителства да продължат да поддържат монополите бегемоти с горещи обществени средства и същевременно „да установят сигурни и стабилни публични финанси“, с което имат предвид още по-големи съкращения в социалните разходи, в здравеопазването, в социалния сектор, в образованието и т. н. Те приветстват създаването на „достойни работни места“, които да заменят постоянната работа на пълен работен ден със зле платена, гъвкава и несигурна работа, осигуряваща минималното възможно ниво права. Политическите представители на плутократията предлагат „достойнство“ на работническата класа. В резолюцията се призовава за укрепване на международните империалистически организации (МВФ, Световната банка, СТО) и се проправя пътят за „зелена“ възвращаемост на капитала под претекст изменението на климата

и пълна либерализация на международната търговия, което е знак за още по-голямото проникване от монополите на пазарите на развиващите се и бедни страни и ограбването на ресурсите, носещи богатство, и човешките ресурси.

– Предложение за резолюция: Последните от глобалната финансова и икономическа криза за развиващите се страни и за сътрудничеството в развитието (B7-0078/2009)

Maria da Graça Carvalho (PPE), в писмена форма. – (PT) Развиващите се страни са тежко засегнати от поредицата от кризи като кризите с цените на храните и горивата и с изменението на климата. Те страдат сериозно от последствията от финансовата криза и икономическата рецесия. Важно е ЕС и държавите-членки да поемат своята отговорност като международни участници, като изпълнят своите ангажменти по отношение на публичната помощ за развитие и като продължат да дават своя принос за постигането на Целите на хилядолетието за развитие.

ЕС съсредоточи 8,8 милиарда евро, които ще бъдат използвани за непосредствени мерки като помощи за развитие, бюджетна подкрепа и финансиране за селското стопанство, и предлага да направи вноска в размер на 500 милиона евро за подпомагане на социалните разходи в развиващите се страни чрез механизма за защита срещу уязвимостта (FLEX) за страните от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн (АКТБ). Важно е бюджетната подкрепа да бъде концентрирана в областта на здравеопазването, достойните условия на труд, образованието, социалните услуги и „зеления“ растеж. Към Комисията е отправен призив за намирането на нови източници на финансиране за гарантиране на Европейския фонд за развитие (ЕФР), като е отбелязано значението на включването на ЕФР в бюджета на Общността. Необходима е също така по-голяма съгласуваност между политиките на ЕС в областта на международната търговия, бюджета, изменението на климата и развитието.

Помощта за развитие трябва да облагодетелства...

(Обяснението на вот се съкращава съгласно член 170, параграф 1, точка 1 от Правилника за дейността)

David Casa (PPE), в писмена форма. – (EN) Въпреки че развиващите се страни определено не са причината за кризите, със сигурност е вярно, че те са най-неблагоприятно и несъразмерно засегнати от нея. Ето защо гласувах в подкрепа на резолюцията.

Carlos Coelho (PPE), в писмена форма. – (PT) Въпреки че сегашната икономическа и финансова криза започна в САЩ, последствията от нея се усетиха в цял свят. Тя засегна Европа и по-сериозно развиващите се страни, причинявайки поражения в човешки план, водейки до изпадането на милиони хора в крайна бедност или отслабвайки техните и без това слаби икономики.

Належашо е всички лица, които играят активна роля по отношение на публичните помощи за развитие — по-специално институциите от Бретън Уудс — да реагират на ситуацията бързо и ефективно. Изключително важно е също така Европейският съюз и неговите държави-членки да поемат своята отговорност като участници с водеща роля в помощта за развитие и да изпълнят своите международни ангажменти към тези държави чрез спешно увеличаване на помощта, за да бъдат постигнати Целите на хилядолетието за развитие, и чрез увеличаване на обема на публичната помощ за развитие, която е недостатъчна, за да се реагира на вторичните вреди от кризата в развиващите се страни.

Належашо е, особено в процеса на подготовка на конференцията в Копенхаген, ЕС и другите международни участници да формулират своите политики в областта на международната търговия, изменението на климата, хуманитарната помощ и развитието. Поради тези причини подкрепям резолюцията.

Corina Crețu (S&D), в писмена форма. – (RO) Поради икономическата криза сме изправени пред извънредна ситуация в областта на развитието и хуманитарната помощ, като разходите в човешки план продължават да нарастват, още повече че тази рецесия следва кризите с цените на храните и петрола. За съжаление, едно от преките последствия от икономическата криза е международната донорска криза на фона на ускорено нарастване на нивото на бедността. Само през 2009 г. 90 милиона души са изпаднали в крайна бедност, а броят на безработните се е повишил с 23 милиона души. Приетите днес предложения дават искрица надежда, че на най-уязвимите държави — развиващите се страни — ще бъде предоставена помощ. Тези предложения обаче не са с достатъчно голям размах, тъй като получените от продажбата на златните резерви на МВФ 6 милиарда щатски долара, които са предназначени за предоставяне на помощ на бедните страни, могат да покрият само 2% от реалните им нужди. Считам съответно, че трябва да бъде засилен натискът държавите от Г-20 да поемат по-голямата част от конкретната отговорност за предизвикването на кризата, като мобилизират ресурси под формата на кризисна подкрепа, която да бъде отпусната на развиващите се страни. С оглед на

необходимостта от рационализиране на системата, приветствам критиките в резолюцията във връзка с неуспеха на срещата на високо равнище в Питсбърг да реши въпроса за реформирането на международните финансови институции, предвид бавната реакция на институциите от Бретън Уудс по отношение на кризата.

Diogo Feio (PPE), *в писмена форма*. – (PT) Развиващите се страни бяха тежко засегнати от сегашната икономическа и финансова криза и съществуват опасения, че ще се наблюдава силно забавяне или дори сериозен спад в показателите за техния растеж и напредък. ЕС и държавите-членки като важни донори трябва да имат предвид този факт и да обмислят увеличаване на помощта за тези страни. Ако това не стане, някои от тях може да изпаднат безвъзвратно до нива на бедност, които да предизвикат или изострят социални и политически конфликти и да допринесат за възникването на кризи в региони, които се стремят с големи усилия към постигането на мир и напредък.

Това увеличение, което трябва да бъде ориентирано към проявяването на гъвкавост, въображение, солидарност и здрав разум, трябва да бъде придружено от строг контрол от страна на донорите по отношение на начина, по който се използва помощта, и ефективно проследяване на предоставените на държавите бенефициери суми от извършването на трансфера до крайното му местоназначение. Гражданските общества и парламентите на въпросните държави трябва да бъдат ангажирани в усилията за прозрачност, а ЕС следва да насърчава националните разисквания относно предназначението на получените помощи.

Дори на фона на икономическия спад Европа не може и не трябва да се затваря и да пренебрегва горешите въпроси около нея.

Andreas Mölzer (NI), *в писмена форма*. – (DE) Развиващите се страни са сериозно засегнати от сегашната финансова и икономическа криза, причинена от банките и различни спекуланти в САЩ. Това оказва огромно въздействие върху техните и без това слаби икономики и ще доведе до загуба на заетост за милиони хора. Безработните ще се опитат, когато това е възможно, да намерят спасение в Европа, с което ще засилят още повече миграционния натиск върху Европа. Затова ние, европейците, трябва да подкрепим въпросните държави в изграждането на техни икономики. Настоящата форма на помощта за развитие не е подходящ инструмент за тази цел, тъй като много средства изчезват по тайни канали или са пренасочвани обратно по европейски банкови сметки на корумпирани деспоти. Поради тази причина, въпреки многобройните положителни идеи, аз се въздържах при окончателното гласуване на предложението на комисията по развитие.

Marit Paulsen, Olle Schmidt and Cecilia Wikström (ALDE), *в писмена форма*. – (SV) Финансовата криза възникна отчасти поради злоупотребяване с доверието на клиентите от страна на банките, както и поемането на прекомерни рискове с парите на клиенти. Считаме, че е необходимо по-обстойно обсъждане относно изпълнението на международните финансови операции. Не считаме, че данъкът на Тобин ще има ефект за предотвратяване на спекулациите, но приветстваме обсъждане на тема как финансовите институции като банки, тръстови и застрахователни дружества могат да помогнат за създаването на сигурен и стабилен финансов пазар. Финансовата криза показва, че за решаването на международните проблеми са необходими международни решения. Затова обсъждането трябва да се води в световен мащаб, а не само в рамките на ЕС.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *в писмена форма*. – (FI) Г-жо председател, госпожи и господа, както се посочва в предложението за резолюция на комисията по развитие, което заслужава висока оценка, настоящата световна финансова и икономическа криза засегна най-тежко най-бедните държави. Постигането на целите за развитие в много от развиващи се страни е изложено на риск, а изпълнението на Целите на хилядолетието за развитие изглежда още по-трудно. Въпреки многото обещания от развитите страни, изразени публично на срещите на високо равнище на Г-20 и Г-8, размерът на изпратената на развиващите се страни помощ например дори не се доближава до средствата, за които беше поет ангажимент. Всъщност дори и преди избухването на кризата стойността на помощта за развитие от много държави-членки на ЕС беше далеч по-малка от обещаната.

Кризата може да се окаже и нова възможност. Значителното нарастване на ресурсите на Международния валутен фонд и промените в системата на вземане на решения в тази организация са две причини, които дават основание да се счита, че е възможно да се наблюдава положително развитие. Реформата в МВФ и допълнителните ресурси дадоха отговор на една належаща потребност, но само по себе си това е твърде недостатъчно, за да се облекчи положението на най-бедните хора в света. Развитите страни трябва да спазват даденото обещание по отношение на ангажимента си към Целите на хилядолетието и необходимите 0,7% от БВП за увеличаване на помощта за развитие. Осигуряването на необходимото финансиране за борба с изменението на климата и приспособяването към него е допълнителна отговорност, която развитите страни не могат да си позволят да избегнат. Основният стълб на новите международни правила трябва да бъде идеята за наличие на по-равнопоставени възможности при преразглеждането на правилата, както и при тяхното съблюдаване.

Czesław Adam Siekierski (PPE), в писмена форма. – (PL) Г-жо председател, гласувах за приемането на резолюцията, тъй като считам, че тя съдържа редица изключително подходящи забележки относно причините и последиците от настоящата трудна ситуация в развиващите се страни. Искам да подчертая по-специално, че сегашната икономическа криза е резултат не само от срива на финансовите пазари, но също така и от по-ранните кризи в областта на храните и енергийните ресурси. Считам, че е много важно да се предприемат действия за по-бързото и ефективно използване на предоставените от развитите страни средства. Това е от особено значение предвид факта, че богатите държави в момента се борят с вътрешни проблеми, като например недостатъчен бюджет или времеви ограничения. Искам да подчертая още веднъж: най-важно е да бъдат опростени процедурите, така че средствата, които се движат от богатите към бедните страни, да не изчезват в морето на бюрокрацията.

Catherine Soullie (PPE), в писмена форма. – (FR) Предоставянето на помощ за развиващите се страни е задължение, което Европейският съюз не може да изостави. Сегашната икономическа и финансова криза даде ново измерение на глобализацията. Идеята за данък върху финансовите операции беше полезна: президентът Саркози я направи един от своите приоритети. Европа, както изглежда, даде пример, а светът я последва. Новото добро функциониране на международните финанси ще трябва да се основава на справедливостта.

Затова съжалявам, че изменението на Striffler-Ponga беше отхвърлено, тъй като то предлага към официалната помощ за развитие да бъде добавен данък върху финансовите операции, от който да може да се възползват най-слабо развитите страни. Вярно е, че това ще увеличи данъчната тежест за нашите икономики и финансови системи, но по този начин Европейският съюз е инициатор на голямо международно движение за солидарност.

Все още се надяваме, че приетата тук резолюция ще насърчи Съюза да спазва ангажиментите си и да помага на развиващите се страни да следват глобализацията.

Bart Staes (Verts/ALE), в писмена форма. – (NL) Убедено подкрепих внесената от комисията по развитие резолюция относно въздействието на глобалната финансова и икономическа криза върху развиващите се страни. ЕП правилно призовава ЕС да прекрати злоупотребите с данъчни убежища, укриването на данъци и незаконното изтегляне на капитали от развиващите се страни. МВФ правилно увеличи средствата за борба с финансовата и икономическа криза. И все пак крайно тревожно е, че до този момент 82% от тези ресурси накрая се озовават в Европа, а само 1,6% остават в Африка. Първият приоритет сега трябва да бъде намаляването на бедността. Изключително важно е също така споразуменията за икономическо партньорство (СИП) да се използват като средство за предоставяне на търговски предимства на засегнатите държави и държавите да могат също така да оставят някои чувствителни продукти и сектори, като например инвестициите и услугите, извън преговорите. Съжалявам, че не беше прието изменението, в които се отправя искане към Комисията и държавите-членки да представят предложения за иновационни механизми за финансиране, като например данък върху финансовите операции, с които да бъде допълнена официалната помощ за развитие.

Iva Zanicchi (PPE), в писмена форма. – (IT) Гласувах в подкрепа на предложението за резолюция, но считам, че е необходимо да бъдат направени някои пояснения. Настоящата финансова криза предизвика световна икономическа рецесия, която поради многобройните си последици оказва особено въздействие върху развиващите се страни, като изостри кризата с храните. По данни на Организацията на ООН за прехрана и земеделие (ФАО) броят на гладуващите хора за първи път в историята е достигнал над един милиард души, а броят на недохранените хора е със 100 милиона повече, отколкото през 2008 г.

Въздействието на финансовата криза върху държавите от региона на АКТБ е пагубно, усложнявайки още повече предизвикателствата в областта на околната среда и нестабилността на цените на храните. Тези страни не са отговорни за кризата, но пострадаха в най-голяма степен от последиците от нея и получават най-малка помощ. Това вече не е приемливо. Поради тези причини, изправени пред ситуация, която не е клише да наречем трагична, считам, че е необходимо да се подобри качеството на помощта, която се предвижда за въпросните държави, вместо тя да бъде преценявана само количествено. Считам, че при използването на средствата е необходимо да се действа по-прозрачно и ефективно, и мисля, че е необходимо получените резултати да се проверят по безпристрастен начин.

Председател. – Обяснението на вот приключи.

9. Поправки на вот и намерения за гласуване: вж. протокола

10. Състав на комисиите и делегациите: вж. протокола

11. Предаване на текстове, приети на настоящото заседание: вж. протокола

12. График на следващите заседания: вж. протокола

13. Прекъсване на сесията

Председател. – Сесията на Европейския парламент се прекъсва.

(Заседанието се закрива в 11,.50 ч.)